

מכתבים לנריה

נכתב ע"י עדות ימיני, אחות של [נריה כהן הי"ד](#)

החרמון באותו יום היה יפה במיוחד. לבן. טהור.
לא ידעתי שכאשר אני ארד ממנו, אני אכנס למערבולת של שחור, אפור ולבן.
על הפיגוע שמעתי בדרך חזרה מהיום כייף בחרמון שעשינו לילדים מהשירות
לאומי.
הייתי סחוטה מהיום המעיף ושקעתי בשינה עמוקה ישר כשעליתי אל המיניבוס
חזרה לב"ב.
המוני אנשים היו שם. בחלום.
זאת הייתה הלוויה... הלוויה של אחי שנרצח בפיגוע ירי.
המציאות לא הייתה ורודה יותר.
באותם דקות ממש, נכנס מחבל אל ישיבת מרכז הרב ורצח שמונה בחורי חמד
שעסקו בלימוד התורה. שמונה בחורים שבעצם ילדים עדין היו. קולות ניגון הגמרא
הוחלפו בקולות ירי שנשמעו היטב בכל הסביבה. דוד שפירא הגר בסביבה שומע
את היריות, לוקח את נשקו ורץ לעבר הישיבה. עוקף את השוטרים המנסים למנוע
ממנו להיכנס אל איזור הישיבה וביחד עם הרב יצחק דדון הוא הורג את המחבל
הארוך.
בשביל אחי זה היה מאוחר מידי. הוא נרצח.
ההודעה על הפיגוע תפסה אותי בעוד אני עדין מנסה להבריא ממני את מראה
החלום המבעית. אבל החלום הפך למציאות ואני ידעתי. ידעתי שהקב"ה הכין אותי
לקראת המוות של אחי.
מאותו הרגע השתנה בי משהו. כבר לא הייתי אותה עדות הצוחקת, השמחה
הזורמת.
הכאב, הגעגוע, הכעס ובעיקר ההדחקה טלטלו אותי. הייתי חזקה, אבל הלב שתת
דם.
לא התמודדתי, ברחתי. אבל לא להרבה זמן.
י"ח שבט תשס"ט, עדין לא שנה מאז הפיגוע, אחותי בת החמש עוברת אירוע
מוחי.
בלגן, סערה, ניסים, הרבה ניסים. מוריה התמוטטה באמצע הרחוב ואיתה התמוטטו
כל חומות ההגנה שבניתי סביבי. הכל נשבר.
הרגשתי שהקב"ה צועק לי מלמעלה. עדות, התעוררי! קומי מהשינה הארוכה שגזרת
על עצמך. התעוררתי לחיים...
לא יכולתי אחרת התעוררתי.
התעוררתי ויצאתי למסע בירור, מסע בירור אמוני, מסע בירור עם עצמי.
מסע ארוך וכואב. מסע עם נפילות, עליות, כאב, חוסר שליטה, אהבה שמחה
וקבלה.
מסע שעודני נמצאת בתוכן, חיה אותן, וכל עוד לא אגיע לגאולה עצמית וכללית
עדין אצעד בו.
קמתי ונלחמתי.
ובמסע שלי פגשתי ולמדתי דברים מדהימים!
פגשתי אנשים טובים באמצע הדרך שבלעדיהם לא הייתי יכולה ולהמשיך ללכת.
פגשתי שוב את המשפחה המדהימה שלי. פגשתי את ההורים שלי מחדש.
למדתי ואני לומדת לדעת ליפול עד הסוף ולדעת לקום. ובגדול.
למדתי ואני לומדת לקום ולהמשיך, אבל לדעת שיכול להיות שתגיע עוד נפילה.
ונו, אז מה?!

פגשתי בדרך את הקב"ה
פגשתי גם את נריה
ובעיקר, בעיקר פגשתי את עצמי מתוך חיבור אל הקב"ה.

העט והדף ליוו אותי לאורך כל המסע דחפו אותי להמשיך הלאה. אם במכתבים לנריה, אם בקטעים, שירים וסיפורים. מובא לפניכם קובץ המכתבים ש"שלחתי" לנריה וכן שירים וקטעים שכתבתי בשעת משבר ובשעת עלייה.

יום חמישי, ז' אדר תשס"ח

נריה אח יקר שלי,
אני מתגעגעת! כיכ מתגעגעת!
אני יודעת שאתה שם למעלה עושה שליחות מדהימה בשביל עם ישראל. אתה נבחרת להיות מליץ יושר על העם שלנו. אני יודעת שהעולם הזה היה מצומצם בשבילך, אתה צריך את המרחב הרוחני, אתה צריך את האינסופית האלוקית-אתה רוצה את זה.
ואתה עכשיו למעלה, נהנה מזיו השכינה, יודע שאוטוטו הגאולה פה, שומע דרישות ושיעורים מפי הקב"ה, בספסל הראשון... קרוב.
ואנחנו?

אנחנו פה למטה, בוכים. מחייכים. בוכים. ממשיכים.
אני מתגעגעת. יודעת שאתה גמרת את השליחות שלך בעולם הזה. אבל אני מתגעגעת.

ובוכה... על עצמי!
לך טוב! ואני מקווה, בטוחה ומאמינה שעכשיו יהיה טוב גם לנו ולעם ישראל.
אבל אני מתגעגעת. אני רוצה אותך קרוב לידי.
אני רואה אותך!!!

את החינוך, הצחוק והתמימות הטהורה שלך. את שמחת החיים שלך, את התורה!
אתה כזה צדיק, זכיתי להיות במחיצתך 45 שנה. זכיתי.
אני נזכרת בשבת האחרונה.
עשית הורדת ידיים עם יהוידע כמעט ניצחת. וואו, אתה חזק. יהוידע התלהב ורק אתה אמרת: "כנראה אני לא מספיק לומד תורה, והרי תורה מתשת כוחו של אדם".

השעות הרבות בספרייה, הלימוד המעמיק, הרצון ללמוד עוד, ועוד, ועוד. אחד החברים סיפר שבא אליך עם חבר שכל הזמן היה בספרייה ולמד, כדי שתשכנע אותו שאפשר גם ללמוד וגם להיות בחוץ עם החברה. אתה ענית: אם הוא יכול, אשירי, שימשיך.

לימוד התורה, אהבה לתורה. הלוואי שהייתי יכולה ככה, כמוך, לאהוב את התורה. באמת.

לרצות לחיות אותה. להרגיש אותה. שתלווה אותי בכל החיים שלי.

כמו שאתה היית, צדיק שלי.
שבוע אחרי הרצח, נסעתי לישיבה שלך, התיישבתי איפה שהיית בדקות האחרונות שלך.

בכיתי, כיכ בכיתי.

פתאום הבנתי כמה המוות סימל את החיים שלך.

ראש חודש אדר, חודש של שמחה. כמו שאתה היית, שמח, כל כך שמח. אבל שמחה אמיתית כזאת, שמחה שמחיה אחרים. פורים, זמן של שמחה. אפילו על זה לא וויתרת. בפורים קטן הגעת הביתה והחלטת שצריך לחגוג את פורים קטן.

נסעת לשוק, קנית ממתקים. שמת מוסיקה בבית והתחלת לרקוד, סוחר את כולם איתך. כזה היית. שמח.

נרצחת תוך כדי לימוד תורה. תוך כדי לימוד הגמרא. ואתה עולה איתה למעלה, מוכתמת בדם. ובאים ומתקבצים עשרת הרוגי מלכות, רוצים לגעת באותה גמרא, רוצים לחוש את הדם. עוד הרוג מלכות צדיק עלה ושמימה בטהרה תוך כדי לימוד התורה, ואיתך שבעה קדושים נוספים. מהר מפנים את הספסל הראשון. אתה היית בין שני מדפי ספרי השו"ת. שמה המחבל תפס אותך. שם הקב"ה רצה אותך.

כזה היית נריה, שואל שאלות נמחפש את התשובות. רוצה להגיע לעומקו של עניין. הרב זאב היה מחכה לשאלות שלך.

עכשיו הקב"ה מחכה. זה הוא שהביא אותך אליו, כדי שתשאל שאלות. כדי שתחיש את הגאולה. כדי שתשאל- למה לא עכשיו? עם ישראל צדיקים! הקב"ה רוצה לשמוע אותך מתדיין איתו. ולכן הוא דאג שתשב בספסל הראשון, קרוב. קרוב. נרי שלי,

אכן נר ד' אתה. נר שלא נכבה ולא יכבה! נר שרק גדל וגדל, והאור שלו מופץ לכל כיוון.

כמו שבחיים שלך הפצת אור כל כך גדול, ככה במוותך.

כל כך נהנו לראות אותך, כולם. אבא, אמא, המשפחה המצומצמת והמורחבת. החברים. הסניף. את התורה שלך לא שמרת לעצמך. חברים היו נהנים ללמוד איתך. היית מזכה אנשים בברכות. כמו שבחיים ככה במוות.

כמה רעש הפיגוע הנורא הזה עשה!

כמה קבלות אנשים קבלו על עצמם, כמה התקדמו. כ-ו-ל-נ-ו.

כמה ברכות היו בשבעה, כמה?! 200 קילו של עוגיות, 200 קילו של ברכות.

נריה יקר שלי, ילד אהוב.

קשה לי שאתה לא פה.

אבל... אני אתקדם!

אני לא אתן לערבים, לשונאי עמנו לשבור אותי. הם רוצים שנהייה יותר חלשים. אנחנו נתקדם. הם מנסים לשבור, אנחנו נתקן. אנחנו נמשיך להאמין.

המוות הזה רק יגרום לנו יותר להאמין.

האמונה שלנו תהיה כמו אש!!!

אמונה בקב"ה, אמונה בבית המקדש, אמונה בתחיית המתים.

האמונה שתפיל מחיצות בינינו לבין הקב"ה. שתראה את האור הענק שיש בעם ישראל.

נריה,

אהיה שלום ילד מדהים שלי.

תמשיך לעשות את השליחות שלך שם למעלה.

ואני אמשיך בעזרתו יתברך, להתקדם.

אני אתגעגע אליך.

בס"ד, מוצאי פורים. ט"ז אדר ב' תשס"ח - ירושלים.

נריה אח יקר שלי,
מוצאי פורים. אבל לא אצלנו. אצלנו השמחה פורצת, מרעידה את כל קירות הבית.
פורים מיוחד. מאוד מיוחד.
בבוקר האמת, לא היה משהו. קמתי, התארגנתי ו...?
לא ידעתי מה מצפה לי הבוקר הזה.
כמובן שבזכותך גליתי חברות מדהימות (!!!) שמלוות אותי ת-מ-י-ד מאז השבעה
וכמובן גם עכשיו. אבל מה שאני רוצה לספר לך זה דווקא מה שקרה יותר
לקראת מוצאי פורים. התיישבנו לאכול סעודת פורים.
נרי, נרי מדהים שלי!

מה שהצלחת לחולל במשפחה הקטנה והנפלאה שלנו. כזאת אחדות! כזאת אחווה!
התיישבו לאכול מאוחדים, שמחים ואוהבים. גם מרדכי של אורית הגיע (עדין לא
שלה. בע"ה) - אני בטוחה שאתה מתפלל עלינו שם למעלה. בשלב כלשהו הגיעו
תלמידים מהמכינה עם הרב אלקסלסי. ממש שתי דקות. הרב אלי דיבר, כמובן
עליך, מחזק, מעודד, אומר לאבא סוד, מברך על היין והולך. חן התלמיד של אבא
נשאר איתנו. הוא רקד עם מוריה ואבא והוא שרו - "עוד יישבו". לאט לאט הגיעו
עוד בחורים מ"אש התורה" מהמכינה. בשלב כלשהו הגיעו תלמידים של דוד שלום
מדימונה. אח של דוד רובין הי"ד גם היה. בה לדבר. לחזק. עם ישראל קדוש! גם
חברים שלך הגיעו, נרי אח שלי.
ועד עכשיו הם יושבים פה ושרים.

קשה לי להעביר את ההרגשה על הנייר, אבל נריה - גרמת לנו לחגוג פורים
קדוש. פורים של התעלות, איזה דיבורים היו סביב השולחן... קרבת לבבות, נריה
מדהים שלי, גרמת לאיחוד. קשה לי להעביר את המילים לדף אבל רק
שתדע שמאז שנרצחת היה לי קשה לשמוח. הרגשתי שהשמחה חומקת לי מבין
האצבעות. אני מנסה לתפוס אותה, אבל... אין. היא מתפוגגת ונעלמת.
אני מרגישה שהפורים הזה עשה לי משהו. השמחה. אני מרגישה אותה מדגדגת
בין האצבעות ופורצת החוצה! כן היא מהולה בעצב אבל זה עצב מסוג אחר!!!
נריה,

אני כל-כך שמחה, כל-כך מאמינה שאוטוטו המשיח מגיע, שיבנה בית המקדש
ונראה אותך. את החיוך שלך, את השמחה שלך, את שמחת החיים המדהימה
שלך.

מתגעגעת וכל-כך אוהבת אותך!
בתקווה לגאולה שלמה ותחיית המתים, עדות.

יום שני י"ז אדר ב' תשס"ח.

נריה אח יקר ומתוק שלי,
אני כל כך רוצה לחזור לשגרה. לקום בבוקר עם חיוך, לומר "מודה אני" ולצאת לשירות. אני רוצה אבל זה כל כך קשה לי!
אני קמה בבוקר ו...? ממשיכה לישון.
אני יודעת שזה לא מה שאתה רוצה ולא מה שהקב"ה רוצה.
אבל אולי בעצם בשביל זה יש את השלושים? כדי שאני אשב ואבכה... ואבכה...
ורק אבכה.
שבעה. שלושים. שנה.
לאט לאט חוזרים לשגרה. בהתחלה, בשבעה, אין שגרה בכלל! לא יוצאים מהבית, הבית מלא באנשים. יושבים ובוכים. יושבים ומדברים עליך ועל שמחת החיים שלך. אחרי זה השלושים, עדין נוהגים מנהגי אבלות אבל כבר יוצאים החוצה...
אבל כמה צריך לצאת החוצה? כמה צריך לחזור לשגרה?
אני מרגישה שאני צריכה לחזור לשגרה.
בעל"ה יש ילדים שמחכים, בעל"ה יש ילדים שאם אני לא אהיה שם יעבור עליהם יום בלי חיבוק ונשיקה. בעל"ה...
נריה,

איך אפשר לחזור לשגרה כשאתה לא איתנו, שאתה אי שם. קרוב קרוב לקב"ה אבל רחוק רחוק ממנו?
איך אפשר לחזור לשגרה כשאני יודעת שאני יותר לא אראה אותך?
איך אפשר לחזור לשגרה שהמדינה שלנו לא עושה וכמעט כלום כדי למנוע דברים כאלה בעתיד?
איך? איך? איך?
נרי שלי - תסביר לי איך.
כן, אני יודעת. עם אמונה! והרבה אמונה. אנחנו נחזור.
זה קשה, זה כואב, משתק ואפילו ייקח קצת זמן אבל אנחנו נחזור לשגרה שלעולם כבר לא תהיה אותה שגרה. אתה נריה, תלווה אותנו בכל השגרה הזאת. כל דבר שאני יעשה, יזכיר לי אותך, בכל דבר שאני יעשה, אני אזכור אותך.

נרוש שלי,
מתגעגעת וכל כך אוהבת.
ומאמינה שבעזרתו יתברך אני אחזור לשגרה בריאה, עדות.

יום ראשון כ"ג אדר ב' תשס"ח.

נריה אח מתוק שלי,
אני יושבת פה מתנשפת ומזיעה במדרשה. הרגע סיימנו לרקוד לאחת החברות שהתארכה.
נריה, אתה לא מבין כמה שמחות היו מאז השבעה. ובתוכה. ארבע חברות שלי התארכו בזמן השבעה אורית הקומונרית, רחלי מעוז ועוד כמה אחרי...
ועם כל השמחות האבל עדין מתמשך ומתקרב לסופו, ההלכתי כמובן ולא הרגשי. מי היה מאמין שכבר עבר חודש?
חודש כל כך משמעותי בחיים שלי.
כל החודש הזה שאלתי את עצמי לאן עכשיו? מה אני אמורה ללמוד מהפיגוע הזה?
אני חייבת ללמוד משהו, אסור לי להישאר כמו שהייתי לפני שנלקחת מאיתנו בכזאת פתאומיות. לא סתם נפלת, צעיר, בסך הכול בן חמש עשרה שנה. לא סתם החיים שלך הופסקו באחת ובדרך החיים של אבא, אמא, המשפחה והחברים שלך. החיים שלנו גם הופסקו אבל הם ימשיכו. החיים שלך הופסקו אבל גם הם

ימשיכו. בעולם אחר, בעולם הבא בצל שכינתו של הקב"ה ושלנו בעולם הזה בצל...?
 בצל מי בצל מה?
 נריה שלי, מה אני צריכה לעשות? מה עם ישראל צריך לעשות?
 והתשובה כמו צפה מעצמה. ההמשכיות.
 עוד חתונה. עוד הקמת בית נאמן, יהודי, בישראל. עוד חיים. הם ניסו לשבור. אנחנו נמשיך.
 אתה תעשה את עבודתך שם למעלה, תליץ יושר על עם ישראל ובכך תקרב את הגאולה ואנחנו נבנה עוד אבן בבנין בית המקדש על ידי בניית בתים בעם הקדוש שלנו.
 אנחנו נריה, נתקדם. אנחנו נמשיך לחיות. אבל חיים אחרים. כל אחד איפה שהוא ובמקום שלו. העיקר הוא לא להיות איפה שהיינו לפני זה.
 אני אתקדם נריה מדהים שלי. אני אאמץ את החיוך שלך את הצדיקות התמימה שלך. ובצל זה אני אחיה. אני מרגישה עכשיו שליחות כי כמו שהאבל היה לאומי כך ההתקדמות צריכה להיות לאומית. כל אחד ואחד מעם ישראל צריך להתקדם גם כפרט וגם כעם, כדבר אמיתי ושלם.

נריה מתוק שלי,
 בשורות טובות, ישועות ונחמות,
 אוהבת ומתגעגעת, כל כך מתגעגעת,
 עדות.

מוצי"ש כ"ט אדר ב' תשס"ח

נריה אחי המתוק שאני כל כך מתגעגעת אליך, שלושים!
 שלושים יום עברו מאז הרצח, וזה פשוט לא נקלט. אני פשוט לא מאמינה ... מצד אחד זה נראה כאילו הפיגוע היה אתמול אבל מצד שני אני מרגישה כאילו הרצח היה מזמן. אני כל הזמן שואלת את עצמי איך מתמודדים. אני מפחדת שכל הדיבורים שלי על אמונה והתקדמות אלו דיבורים רק תאורטיים (?) ובאמת כל כך קשה לי גם ליישם את זה.
 אני עצובה, אני שמחה, עליזה, כועסת, חייכנית, בוכה- לא משנה מה אני עושה, כל הרגשה מלווה בכאב עמוק. כל דבר שאני עושה אני מקשרת אותו אליך... כל דבר מזכיר לי אותך!
 ביום חמישי היה סיבוב שערים. שוטרים חסמו את הדרך לסיבוב לבנות שהתעכבו להתפלל בשער הכותנה. כאב לי לראות שהשוטרים במדינת ישראל עסוקים בדברים כאלה. אבל נר, כמו שאמרנו, ייסורים של גאולה.
 אני מרגישה שהייסורים חזקים כי הם לא באים רק מהאויבים שלנו אלא מהאחים שלנו מבפנים.
 כן ואפילו הרצח שלך.
 המדינה שלנו מנסה להקים פה, בארץ ישראל מדינה פלשתינאית. קוראים לערבים אזרחים, מתיישבים (ואל תשכח שאנשי היישובים נקראים מתנחלים). נותנים להם תעודות כחולות והרוצחים האלה משתמשים בזה בשביל מטרה אחת... לרצוח. טוב, מה אני מצפה מאויב שיהפך לאוהב?
 אני יודעת שאסור ולא טוב לעשות את החשבונות האלה אבל דברים עולים. אני מנסה לתאר מה היה קורה אילו המדינה שלנו הייתה מבינה ובאמת מי אלה "הערבים הישראלים" ולא הייתה נותנת להם זכויות האם אז היית איתנו עכשיו?

אני רוצה כבר לראות אותך! נ-נ שיבוא המשיח.
קשה לי לראות את אמא בוכה, את האחים בוכים. קשה לי לראות שבניה מפחד
מכל דבר הנוגע אליך... בורח... לא מאמין. ומי כן יכול להאמין?! מי יכול להאמין
שאתה לא איתנו.

כאב עמוק, צורב.
העניים מתמלאות בדמעות...
מה זה לאבד אח?
שורות, שורות של נשמות,
קדושות.
קרבות ציבור.
כפרה על כולם.
אח שלי!!!
גם לי יש עכשיו
מלאך עם שם של ילד,
בשמים.
אח שלי!!!
אלבום עם תמונות,
כתבות עם הרבה אמונה,
שירים,
זיכרון לפיגוע אחד נורא
ולאח שלי!!!

נריה מתוק שלי,
אתה יודע מה זה לאבד אח?!
אותך?!
מה אני אמורה לעשות?
איך להתמודד?

נרי שלי,
נגמר השלושים. מתחילים וממשיכים לחזור לשגרה. אני התחלתי פסיכומטרי, אורית...
מן הסתם היא ספרה לך כשעלינו אליך ביום שישי. אורית ומרדכי.
באמת, תמיד חשוב לסיים עם שמחות (והכאב נמתח כפס דק)
אז רק בשורות טובות.
אוהבת ומצפה לגואל, עדות.

נריה אח יקר שלי,
זהו! עכשיו זה רשמי! אורית ומרדכי לייק התארסו. אתמול הייתה מסיבת האירוסין והתחושה כ"כ מבלבלת. עצב מטורף מתערבב עם שמחה אדירה. תחושות כל-כך מנוגדות, סותרות. ואני עומדת חסרת אונים בפניהם.
אתמול משהי אמרה לי משפט פשוט מעצבן, היא הרגיזה אותי ממש ואפילו בלי לשים לב. אז ככה היה המשפט שלה: "הנה, עכשיו שמרדכי נכנס למשפחה הוא כעין מחליף את נריה אחיך". כמעט והעפתי לה בוקס.
הם פשוט לא מבינים שזה בכלל לא קשור אחד לשני.
כן, מרדכי נכנס למשפחה וזה שמח, הכי שמח שיש אבל בחיים הוא לא יוכל להחליף אותך, ב-ח-י-י-ם!!!
אבל זה מדהים לראות כמה שמחה הוא הביא אותך, כמה שמחה הוא הכניס לבית אבא ואמא פתאום לא רק עסוקים באבל אלא גם בחתונה.
זה מבלבל!
הרבה פעמים אני תופסת את עצמי לא יודעת איך להרגיש, איך להכיל את כל הרגשות הסותרים האלה... לכן גם קשה לי כששואלים אותי איך היה באירוסין. מה אני אמורה להגיד?
שרגע אחד רציתי לבכות ולצעוק נריה איפה אתה??? וממש לא הבנתי מה השמחה והחיוכים סביבי?! ורגע שני השמחה הציפה אותך, את כל כולי, שוטפת ברגע אחד רציתי שכל השמחה הזאת תיפסק, ורגע שני רציתי שהיופי וההוד והשמחה הטהורה הזאת תמשיך ולא תפסיק לעולם.
נריה, פתאום המשפחה מאוחדת ולא רק סביב האבל אלא גם סביב החתונה. את האירוסין התחלנו בריקוד אחיות. מאוחדות. אוהבות.

מ

תגעגעת, כואבת אבל כל-כך שמחה!

עדות

יום שני כ"ד ניסן תשס"ח

נריה אח יקר שלי,
אתמול היה לי כ"כ טוב, כ"כ שמח.
היה לי מצב רוח טוב, ניצלתי את היום, עבדתי בשירות כמו שצריך, עשיתי פסיכומטרי בכיף, פשוט הייתי שמחה ומאושרת.
ואז, דווקא אז החלו הגעגועים להציף אותי. גל של געגוע עצום ששוטף אותי מכל כיוון.
יצאתי מהדירה. התחלתי ללכת על גשר "משה פישמן". ואני בוכה... מי שהיה מסתכל מהצד היה חושב שמהו השתבש אצלי. בכיתי... צעקתי... דיברתי אל הקב"ה. הרגשתי מחוברת.
סיפרתי על הגעגועים שאוכלים אותי בכל פה, סיפרתי על הרצון החזק לראות כבר בביאת המשיח, לראות כבר את הגאולה. ולא רק את הייסורים הנלווים אליה.
פתאום הרגשתי את הרצון החזק שדי!!!
שהקליפות של עם ישראל יפלו והם יראו את האור האלוקי- באמת שרציתי. הרגשתי מחוברת... ודי מוזר...
דווקא מתוך המשבר, מתוך הכאב, פתאום אני מרגישה שייכת לקב"ה, מחוברת. לא זורקת הכל, אלא להפך, מתחברת. דווקא מתוך הקושי אני רואה את אלוקים. כי זהו, פתאום אני מבינה, שממש הכל, אבל הכול בידי הקב"ה. רגע בנאדם חי ורגע

אחרי זה, מת.
הרגשתי שוב רגשות סותרים מציפים אותי!
כאב עצום וכעס. לא יודעת למה אבל הרבה כעס. אבל גם אהבה אל העולם
שברא הקב"ה, הבנה, סליחה...
שכלית- מבינים למה (לא הכול)... אני מבינה שטוב לך שמה למעלה ולכן גם
הוצפתי ברגשות חיוביים, אבל מהצד הרגשי- אני רוצה אותך פה לידך ואני
מתגעגעת, מתגעגעת ושוב מתגעגעת. ועזבו אותי כל העולם, עזבו אותי- אני רוצה
לראות אותך. נקודה. וזה רגשות הכעס והכאב, רגשות שלילים.
וככה הלכתי לישון. נסערת!
אבל הנה קמת, כולי רגועה!!! אתמול חוויתי את הכאב במלוא עוצמתו ועכשיו אני
חווה בעיקר את הקבלה.

הקב"ה שם

למעלה שומר עלינו

אוהבת אותך

עדות

נריה אח יקר שלי,
מזמן לא התיישבתי לכתוב לך...
כל פעם שרציתי להתיישב ולכתוב פתאום היה לי איזה דחף לא לעשות את זה...
וגם עכשיו אני מרגישה קצת חסומה, לא זורמת.

התרחקנו!

התרחקנו?

לא!!! ממש לא!

אבל עכשיו 7 חודשים אחרי הפיגוע הנורא ההתמודדות שונה... אם בעבר יותר
בכיתי מאשר המשכתי אז היום אני ממשיכה ופחות בוכה. פחות אבל עדין
פתאום באמצע היום, בלי שום קשר אני יכולה להתחיל לבכות. באותם שעות יש
לי רצון לברוח, להיות לבד. כלומר אני, הקב"ה ו... אתה. לדבר, לשוחח, לחייך,
לבכות, לצחוק ולצרוח.
ממשיכים.

אורית התחנתה, מירב התחנתה...

החתונה של מירב-

עמדתי ליד החופה אבל בעצם לא הייתי שם. הדמעות שטפו את עיני, טלטלו
אותי הרגשות הרגשתי מנותקת, מרחפת, רציתי לצעוק- אז בכיתי... כל כך הרבה
בכיתי. אבל מבעד לדמעות ראיתי את מירב מחייכת, את אבא מחייך ואמא
מאושרת ובצד אייזבל, אמא של מרדכי בעלה של אורית.
אתה מבין נריה?! כ"כ חיכנו, כ"כ! הקב"ה ידע למתי לשמור את השמחות האלה,
או שבעצם אתה הוא זה שהזיז שם כמה דברים למעלה.

החתונה של מירב הייתה שמחה. שמחה ושונה...

לא רק אצלנו ב"ה, רבו השמחות. בכל משפחות הנרצחים. אחת מתחתנת, לשני
נולד נכד. בקיצר שמייח!!!

מוזר לי שאתה לא פה- כמו שסבתא אמרה לי פעם אחת- אני מרגישה שנריה
פה, הוא רק נמצא בישיבה לזמן בלתי מוגבל, כן בישיבה, בישיבה של מעלה.
אבל באמת הנוכחות שלך פה איתנו. התמונות, הדיבורים, הזיכרונות המחשבות.
נראה לי שזה גם מתבטא בהתנהגות שלי.

לכל מקום בערך שאני מגיע אליו חשוב לי שאנשים ידעו שאני "אחות של" אבל
אחת שממשיכה כי בעצם אתה פה איתנו. מלווה אותנו ונותן לנו כוח.

אולי בגלל זה היה קשה לי בערב ראש השנה להתקרב לקבר שלך. כי מה
פתאום קבר? אתה כל-כך חי. קבר???
האשליה הזאת לא נמשכת זמן רב אתה לא פה! וגם לא בישיבה. אתה שם

למעלה. אנחנו מנסים להשאיר אותך פה. בהתקדמות הפרטית והכללית של כולנו. בחסדים שלי פתאום יש צד אגואיסטי. יש להם מטרה- לעילוי נשמתך... אבל זאת הטענה של היצר הרע! כי כן יכולתי להישבר, ליפול ולא להתקדם אבל אני החלטתי להמשיך וכן לעשות גם חסידים שנשארים חסדים גם אם הם לעילוי נשמתך. ואותם חסדים הם גם הכוח שלי להמשיך ולהתמודד. אחד מהכוחות שהקב"ה שולח כדי להתקדם. בעצם כל דבר זה כוח. המשפחה המצומצמת והמורחבת, החברות, שמחות, המדרשה, הלימודים, והשגרה! כן גם השגרה. פשוט צריכים לדעת להשתמש בכוחות שנשלחים אלינו בכמויות מלמעלה. אז שנזכה לאסוף אחד אחד ולהתקדם.

מתקדמת ומתגעגעת,
מאוד מתגעגעת,

עדות אחותך.

כ' תשרי ה' דחומה"ס

נריה,
תמיד באמצע החיים פתאום מתנסח לי מכתב בראש שאני רוצה לכתוב לך ואז כשאני באה ממש לכתוב כל מה שתכננתי לכתוב נשכח ואין לי חשק להעביר את המחשבות שנראות טהורות, שלמות ויפות על הנייר. קל לדמיין להיסחף חשוב להנות מן הרגעים האלה שבם אתה שלו והראש שלך משוטט במקומות אחרים. הנחיתה מסתבר, לפעמים כואבת, כואבת מאוד. בשבת היינו אצל סבא וסבתא בנתיבות ובחזור... אני יושבת מאחורה קוראת את "הארי פוטר" ברקע מוסיקה, בחלונות משקיפות תמר והדס אל המרחב, והרוח מלטפת, מפזרת את השערות שלהם. "איזו מן שלוח, ולא עושים שום דבר". ולפתע זה בא- געגוע צורב ושוטף. כואב אני מסתחררת עם הכאב כלפי מטה, עם הגעגוע שוב המילים של סבתא מהדהדות באוזני וההרגשה שהלכת ללמוד בישיבה לזמן בלתי מוגבל וכמובן שבשלב כלשהו תחזור הביתה לשבת או לחג ובינתיים אתה יושב בישיבה ולומד תורה בשביל כל עם ישראל. בשביל כל אלו שלא לומדים תורה, שרחוקים ממנה. ופתאום זה מגיע, מן תובנה כזאת, תשובה. תשובה שתמיד הייתה שמה ועכשיו היא התחזקה לי יותר.

תהליך של תשובה, של לימוד תורה, קירוב לבבות וזאת כדי שלא תצטרך להשלים בשבילם את לימוד התורה שלהם. וזה בעצם ברור! וזה תמיד היה ברור! כל הצרות שלנו (אם בכלל מותר לי להכליל) זה כדי לעורר אותנו לחזרה בתשובה. אותנו בתור עם. יש לי אחריות של זה שאחר נוסע בשבת ולכן גם אני נפגעת. אנחנו עם אחד וגם החזרה בתשובה צריכה להיות כללית-לאומית. ברקע השיר "רחם" מתנגן. אני בוכה, אפרת מקדימה משעינה ראשה על המשענת- אני חושדת שגם היא בוכה. הדס נראת חושבת, נוגה משהו נראה לי חושבת עליך. והרכב דוהר, בחוץ חושך, את הדרך מאירים הפנסים. לפעמים חושך גמורכי אין פנסים אבל באופק אפשר לראות ניצוצות של פנסים, באופק. והנה הם כבר פה. השיר מתחלף- "הנה בא משיח צדקנו". והאווירה משתנה. תמר ואני שרות. היא שרה, אני מזייפת. אני ממש מרגישה שהנה הוא בא. יש עוד עבודה, אבל הוא בא. ממש בפתח, מחכה עוד כמה דקות כדי שנוכל לסדר עוד קצת את הבית בשבילך הנה- הוא בא. ועולה לי מחשבה שבעצם הוא בא ואיתו גם אתה. זו מחשבה פרטית אמנם אבל מה לעשות. ואולי אני בכלל כל כך מחכה לו כי בעצם אתה בא איתו?

(לא- משנה שאני קצת משלה את עצמי כי תחיית המתים וביאת המשיח לא חייב בכלל להיות במקביל, אבל אם זה מעודד אותי, מה אכפת?)

בצפייה לביאת גואל,

עדות.

יום שני כ"א תשרי תשס"ט

נרוש שלי! (מכתב שהוא לא באמת מכתב...)
לא!

אני לא חזקה. ואין לי כוח להתמודד ואני דועכת... ואני לא יודעת מי אני באמת. אני עובדת על עצמי שאני נהנת במדרשה כי אני פשוט לא נהנת. נמאס לי כל הזמן להיות מנותקת מהבית והם לא מבינים את זה. לא רוצה ללמוד ב"אורות" רוצה להיות בבית! לא רוצה בכלל ללמוד. אני לא רוצה לעשות כלום. נמאס לי שכולם משחקים את עצמם שהם חזקים ושמחים. ושטוב להם. ואסור לדבר שכואב ועצוב ונמאס. כי אנחנו משפחה מאוד חזקה. אז מדברים עליך אבל כל הזמן בקטע של התקדמות, ומה היית פעם... ולא מדברים על התמודדות ושכך לפעמים קשה- תמיד קשה!!! קשה וקשה. ואני לא מוצאת את עצמי בשום מקום. לא במדרשה, בלימודים- קצת בחברות של השרות ואפילו בשמחה לילד- נמאס לי וכבר אין לי ממש כוח להיות קשורה לזה.

ולכל הרוחות, מי אני?! נמאס לי ממצבי הרוח החולפים שלי. נמאס לי שיש לי שאלות באמונה ואני סתם דוחקת אותם עמוק עמוק ולא מבררת כי... ככה. כי אין לי איפה, כי התשובות ברורות ולא מקבלת אותם, וקשה לקבל אותם. אני לא חזקה! אני חלשה ומתפוררת מבפנים. ולא כ"כ שמים לב- ולא שמים לב בכלל. ואני נאבדת, ולא מוצאת את עצמי. ורוצה לצעוק, ולברוח ולהיבלע ולא להיות פה.

עצוב וכואב ורע שאנשים מתיים בלי סוף וכל הזמן מתגלה עוד מקרה של סרטן. ועצוב לי לראות את הילדים הנכים והחולים של עליה ושמחה לילד. זה עושה לי רע!!! ואני לא מבינה בכלל למה באתי לעולם. איך בכלל מבררים מה התפקיד שלנו פה, ובאמת יש תפקיד לכל אחד?! ואני לא מצליחה לתקן בעצמי כלום, אז מה זה משנה בכלל אם אני אנסה לתקן? ושיפסיקו להגיד שהדרך חשובה- כי לי חשובה גם התוצאה. והתוצאה שואפת ל-0. נמאס לי לנסות להתקדם ולא להצליח. נמאס אני בן-אדם. בן-אדם ש-ב-ו-ר. שלא יודע מי הוא, מה הוא רוצה מהחיים שלו. כבר אין לי חלומות, אני כבר לא שואפת לכלום. אני פשוט לא יודעת מי אני. זה שובר אותי עוד יותר.

אני מסיימת פה, אני יודעת שזה מכתב שונה משאר המכתבים. אבל מה אני אעשה, התפרצתי וטוב שכך. אני לא יודעת מה לעשות עם זה ועם עצמי עכשיו אבל נסתדר. כלומר, נשנה. הכול ממש מהלב. קצת קיצוני. בתקווה לעתיד טוב יותר.

באהבה, עדות.

יום רביעי כ"א חשוון תשס"ט

הכנה לקראת הסיור בחברון

פרשת חיי שרה עוסקת לא בחייה של שרה אמנו אלא במותה. אבן על קבר- החיים לא הסתיימו, והאדם ששם את האבן מראה שהשושלת לא הסתיימה. אבן ראשי תיבות- אב ובן. אברהם אבינו מגיע לארץ וקונה חלקת קבר. מציאות שלכאורה מראה על הכי פחות חיים אבל עם הכי הרבה חיות, חיבור. בחברון מתחברים לאבות.

*

*

*

אני בשיעור, אבל הכול עובר לי ליד האוזניים, שומעת ולא מחוברת. אני נמצאת אי שם הרחק. מרחפת מהגוש אל שדרות ומשדרות אל מרכז הרב. אני עוברת במבטי פרצוף פרצוף. לכל אחת פה חיים משלה, אוצר. לכל אחת התמודדות, מנעול התיבה- הדרך אל האוצר. ואני מסתכלת בתוכי. האוצר נוצר, צועק, השתמש ב' עשי בי מעשה. אבל המנעול כל-כך חזק. חלוד. דברים מתיישנים, דברים בלי תוכן נדבקים אל קופסת האוצר. חלודה נדבקת למנעול והפתיחה קשה והיד נפצעת, ולא מצליחים לפתוח. הציפורניים נשברות, מנסות לפתוח, והדם זב. הנה, מצליחים לפתוח פתח קטן, חריץ. התפילה בטבע, האמונה שעולה, השמחה שפורצת. אבל היד רועדת והמכסה נטרק. ושוב האוצר רחוק. אבל קרוב. ראיתי אותו ואני יודעת שהוא פה. ולכן קל יותר. ויש משהו שדוחף אותי שוב לדחוף ולנסות לשבור את המנעול ולפתוח את המכסה הכבד הזה. המנעול קצת נחלש מהמאמץ שלי. אט אט אנחנו שם. באוצר שלנו. ובאוצר שלי אני איישב את הארץ, והתנדב, ויפרח ויצחק, ואתקן את המידות שלי. באוצר שלי.

אתה זוכר נריה את המכתב האחרון (בטח שאתה "זוכר") ואיך אפשר לשכוח כזה מכתב?! הכואב... אז הטריקה של המכסה הייתה חזקה, חזקה מאוד. והאצבעות נתפסו, והכאב היה צורב. והכישלון המר שעוד שניה הייתי שם, באוצר. ונפילתי. והייאוש עולה מעלה מעלה ואני תופסת בו וזורקת. זורקת למעמקי הים. הוא כבר לא אצלי זרקתי אותו למים חיים שהופכים אותו לתקווה. ומאז אותו מכתב אני באמת ב"ה רק עולה. לפעמים יש טריקות אבל היד מחושלת מהמאמץ, והמכסה רופף. לפעמים מישהו מהצד מראה לי את האוצר שבי ועוזר לי לפתוח את התיבה עוד קצת ועוד קצת.

אחרי המכתב ההוא, שכאבתי כל-כך, כתבתי מכתב לאבא ואמא, לא נתתי להם אותו אבל הצלחתי להציץ בכוחות שלי, לאוצר שבי. כאבתי את הניתוק מהמשפחה והגעתי למסקנה שבי יש את הכוח להיות מחוברת. וזה מצליח... בתוך המטמון, באוצר שבתיבה יש פתק לאוצר הבא...

מתגעגעת, מאירה. חושך. מאירה. עדות

מוצאי שבת פרשת חי שרה כ"ד חשוון תשס"ט

נריה יקר,
בית השלום... מאחז של גיבורים. בעצם איזה מאחז?! התיישבות בעיר הקודש
חברון.
הם, כלומר אנחנו, כלומר הממשלה, כלומר חלק ממנה - לא יודעת איך להתייחס
לזה, רוצים להתקפל, לפנות, לגרש, להישבר.
הם רוצים להישבר, אין להם גב!
למה הם מערבים אותנו בהתרסקות של הערכים, האמונה והתקווה שלהם?
אנחנו רוצים להמשיך... לבנות... להתיישב... להאמין.
"את הבית של המחבל שרצח את אחי עדין לא הרסתם, ואת בית השלום אתם
רצים לפנות"
אני צועקת אליהם בליבי השותת, הכואב.
נ-ו, ואם הם היו הורסים את הבית של המחבל שרצח אותך זה היה נותן להם
אישור להרוס את בית השלום שנקנה כדת וכדין? לא. אין קשר בין הדברים! אבל
הלב מקשר, והלב כואב.
ארץ ישראל שייכת לקב"ה היא ניתנה לנו כפיקדון ואין לנו שום אישור לחלק
אותה. היא ניתנה לנו למשמרת. מי אנחנו שנהרוס אותה? שניתן חלק ממנה
לאויבים שלנו, ואפילו קצת?
הייתי בבית השלום.
פשוט בית של גיבורים. אנשים כאלה, מפעם. דמויות מהתנ"ך שהגיעו לדור שלנו.
איזה קדושה. אנשים צדיקים
והמחשבות מרחפות... והמחשבות כואבות...
בית של מחבל עומד על תילו, ושל עוד כמה. בית של שלום, קדושה ואהבת
הארץ בסכנה. בית של מחבל... מתפרק... כל אבן שנפלת מרחפת באוויר מירושלים
עד חברון ונוחתת ברכות בבית השלום. בונה אותו. כל אבן מארץ ישראל שחוללה
בבית המחבל מתקדשת בבית השלום. ואני בתווך, מחייכת.
בית השלום. ריבונו של עולם. בית של שלום בארץ. שמור עליו.
בניך ובנותיך - אנשים, נשים וטף, זקנים וזקנות, בחורים ובחורות מחבקים את אותו
הבית.
אנא, הסתכל בחיבוק הצמא שלהם, חוש אותו וגאל את הבית.

בתקווה לגאולה שלימה, הריסת בית המחבל ובניית ארץ ישראל השלימה, עדות.

יום חמישי ז' כסלו תשס"ט - פינוי "בית השלום" בחברון.

נריה,
הבית של המחבל שרצח אותך עומד פה בגאון, מיושב. הייתה החלטה של בית
המשפט להרוס, אבל...
מסביבי בתים רבים של ערבים נבנים ללא אישורים. הממשלה יודעת אבל...
ובית אחד, בית של עוצמה יהודית, של כוח, התיישבות ומולדת ואת הבית הזה
מדינת ישראל, מדינה של פשע. מפנה, הורסת וזאת על פי החוק! בית שנקנה
בכסף מלא, בית שלנו של יהודים הם מפנים, פוגעים. שוברים את הראש והדם
זורם. הראש שלהם, הראש של המדינה שלנו שבור, מפורק, מפורק. ראש ללא
ערכים! ללא ערכים! ללא ערכים!
בית המשפט העליון קבע! על פי מה?! על פי שוחד?! שקר?! לחצים?!

אכיפת החוק צריכה להתבצע על ידי מי ששומר את החוק. לא על ידי אנשים שפועלים מתוך מניעים אישיים...
 בית המשפט העליון קבע!
 חברה יש עוד בית משפט עליון גבוה ממנו והוא את הדין עוד יגבה מכם.
 הבית של המחבל שרצח אותך נריה שלי עומד על תילו בגאון. ונגיד שכן היו הורסים אותו ונגיד שהבניה הלא חוקית לא הייתה מתבצעת עדין אין להם למדינה שלנו אישור לעקור ולהרוס.
 מובילים אותנו אנשים בלי ערכים!!!
 מדינה של יהודים שמשרתת ערבים. מדינה של יהודים שרק פוגעת בהם. מדינה של יהודים... מדינה של יהודים לא שומרי תורה ומצוות. מדינה של יהודים שמובילה אותנו כצאן לטבח.
 "בית המריבה" כי שלום עושים רק עם ערבים ולא עם יהודים! מה פתאום עם יהודים? בית השלום תמצא רק בשכם. בית שמתארגנים בו קבוצות של מחבלים לפעולה. רק בית כזה יכול להיקרא בית השלום.
 נרי אני מתפללת. תתפלל גם אתה.
 זכית שאתה לא פה! שאתה לא חווה את הצער הכאב האיום הזה. כאב של געגוע לאמת. לך תיגש לריבונו של עולם ותגיד לו: "בית של שלום לא בית של מלחמה. בית של אמת ולא בית של שקר. מציאות של גאולה ולא מציאות של חורבן. התפלל עלינו. לך יש את הזכות לבקש מתוך עלייתך משעת אמת של לימוד תורה לעולם האמת. מותר לך לבקש את המידה הטבעה בך- את האמת.
 כואבת ומתוסכלת עדות.

מוצאי שבת מיקץ לי כסלו (לא להאמין שעוד חודשיים השנה)

נריה,
 עם ידידיה או עם נחמיה ציון?
 היית משחק או הולך ללמוד?
 שבת חנוכה.
 שבת משפחתית. שבת בדימונה. ואני? כל הזמן מחפשת אותך ברקע לפני שנה גם הינו פה. בהרכב אחר מלא. אני מנסה לא לבכות, כי שבת. אני מנסה לא לצעוק- נרי אתה חסר. אז אני שותקת אבל העניים אומרות הכל. עדות מה קרה?
 מה אני אמורה להגיד להם??? שקשה לי שאתה לא פה?! שבשבילי השבת הזאת היא דריכה על לב שותת דם?! הם יודעים! אז מה אני אמורה להגיד להם???? שיש משהו שחסר לי ברקע?
 אני מסתכלת על המשפחה המדהימה שלנו. על סבתא, סבא. הדודים המדהימים. הדודות הנשמות. הבני דודים, הבנות דודות. ואני כ"כ אוהבת את כולם...
 אז למה זה בא דווקא עכשיו??? למה הבכי הזה בגרון??? אני לא יכולה להסתכל על המשפחה, לאהוב, להרגיש שמחה חיובית בלי שום כאב???
 ואתה חסר לי...

אז במקום לבכות, אני נשארת ללמוד "נתיבות שלום" ב-2 בלילה. במקום לבכות אני מתמסרת לתפקיד המלצרות שהטילו עלי...
 במקום לבכות...
 אז זהו שלא! לא במקום. אני במיטה, בלילה. עוד שניה בוקר. ואני בוכה בוכה...
 הכוכב שמציץ מהחלון רחוק רחוק יותר קרוב אלי ממך...
 א-ב-א.....

ובמשך השבת, אין הזכור, וכואב לי.
אבל למה שכן יזכירו, אנחנו לא בהזכרה.
אבל זה קשה לי...
ואני מחפשת אותך...
בחיוך של דידי,
בריצה של נחמיה ציון (שכיכ רצה ללכת ללמוד בישראל"צ)
בעומק, לימוד של נעם.
בצחוק של איתמר.
נריה, אתה לא פה... ל-א רוצה!!!
אתה חסר. פגעו בכוח אף. פגיעה חזקה, כואבת.

מוצי"ש
אני יודעת שכל אחד מאיתנו מתפזר לדרכו עכשיו. משפחה מדהימה, תומכת.
אני יודעת שבמשך השבת המשפחה חשבה עליך, גם עם היא לא ביטאה את זה
במילים.
אני יודעת!
אני יודעת ולכן אני בוכה.
שמחה שזכיתי בכזאת משפחה... כואבת ש"זכיתי" בכזה ניסיון.
מחכה כבר לפגישה הבאה של המשפחה, בהרכב מלא!!!
עדות.

יום שלישי עשרה בטבת תשס"ט

נריה,

היא קוראת לי. מוציאה אותי באמצע שיעור סטטיסטיקה לפי הפנים שלה אני מבינה שמהו לא טוב קרה. משהו רע החיילים שלנו בעזה, נלחמים. יצאנו למבצע "עופרת יצוקה". הטילים בדרום לא מפסיקים אז כבר אי אפשר להתעלם ויוצאים למבצע לכל אחד יש שם משהו. אח, גיס, חבר, שכן או קרוב השמות כבר מתרוצצים לי בראש ואז זה בא, ציונה. בעלה. לא!! יוני נתנאל נפל מאש כוחותינו. אני לא מאמינה. נריה, זה פשוט לא הגיוני. לא רוצה! זה לא נכון! הם נשואים פחות משנה, זה פשוט לא מציאותי. ריבוננו של עולם, למה אתה מעמיד אותנו בכאלה ניסיונות, למה??? התמונות עולות אחת אחרי השנייה. ציונה בעליה לחומש- "יוני נתנאל" "יוני נתנאל" מה זה השם האשכנזי הזה?! אחרי זה שבוע לפני החתונה אצלנו, מירב מלווה אותה. ואז השבעה וציונה שם- תמיד שם. עם מירב ועכשיו מה? התחלפו התפקידים! מירב תצטרך להיות שם ולא רק לשבוע... למירב יש את משה, לציונה אין את יוני. ריבוננו של עולם, למה אתה מנסה יפים וטובים כל כך??? למה? די! נמאס מהצרות! נמאס מהכאב! נמאס לי לשמוע דברי עידוד וניחומים. אולי אני קצרת רוח אבל אני כבר עייפה ורוצה משיח עכשיו. נריה, אני מתחננת. תתקבצו כל הקדושים, כל הנופלים ולא רק ממרכז הרב ותבקשו מריבוננו של עולם, די! די לצרות! רוצים גאולה ובלי כאב וייסורים! אל תהיו רגועים שם למעלה. פה הארץ רועשת, הדרום רועד. אז גם שם למעלה- שהשמים ירעדו מהקולות שלכם, מהבקשות. אני יודעת שהמבצע הזה, המלחמה, זה דבר טוב. סופסוף נכנסים בהם. פוגעים בשונאים שלנו, נס חנוכה קטן של פך שכל שנכנס קצת לראש של המנהיגים שלנו. אני יודעת שזה צעד ענק לקראת הגאולה אבל עדין קשה כל-כך, כואב כל-כך לראות את תמונות הנופלים ואת המשפחות שלהם.

כל היום בכיתי ולא הצלחתי להירגעמה עושה ציונה? מה מירב? מה עם הרב עמוס? הם אנשים חזקים, הם יעברו את זה (בחיים לא עוברים את זה) וכשאני חושבת על הדרך, הלב שלי מתכווץ. אני לא מצליחה להירגע... אני בוכה וכואב לי כל הגוף ושאלות מתעוררות ואני רוצה לדבר עם משהו, עם רב. אני חייבת אני חייבת לתפוס את עצמי בידיים ולשבת ללמוד! ללמוד! כדי להבין. הכאב יישאר אבל חשוב גם להבין. אני לא מתיימרת לדעת ולהבין את כל מהלכיו של הקב"ה, אבל להבין קצת, משהו. חלק קטן שייתן לי כוח להמשיך ולשמוח ולחייך ולהאמין. נרי, אתם שם למעלה רואים את התוכנית האלוקית, המסודרת, הכול נראה טוב. תבקש לפחות מאבא שבשמיים שהחיילים שלנו יצאו בריאים ושלמים פיסית ונפשית מעזה. שלא נצטרך להתמודד עם שכול. נרי, אל תשכח! זה העם שלך, תעשה הפסקה בלימוד תורה שאתה לומד בשביל עם ישראל ותבקש בקשה בשבילם.

בתקווה לגאולה שלימה! עדות.

אני נופל וקם, נופל וקם אף- פעם לא מפסיק ללכת!!!

אז מה נריה, מאוכזב???

אני נופלת וקמה... נופלת וקמה...

עצובה, מחייכת, מאמינה, מתייאשת.

אני כבר לא מכירה את עצמי מי אני????? נופלת וקמה, פוסעת, רצה. מעקמת רגל. רוצה

להמשיך, רוצה...

אבל שוב נופלת...

לבכי, ללא מתפללת באמת בורחת למחשב, לחיים של היכאילו...

אז די!!! אני מתחילה תהליך!!! תהליך של התקדמות! תהליך של חיים! תהליך של אמת!!!

וקשה אבל צריך להאמין שזה לוקח זמן, אט אט. ולא רואים ישר תוצאות. עוד שנה אולי אני אסתכל אחורה ואומר, וואי, התקדמתי! קצת. וזה קשה, אבל אני צריכה להאמין שהקב"ה אוסף את הניסיונות ולא לאן הגעתי בסוף. אלא מה עברתי בדרך...

ואני יודעת שהדרך עוד ארוכה אבל מדהים איך בין כל הנפילות אני יכולה לראות שגם התקדמתי הרבה ועוד בסוף אני אגיע ל- "האמונה שלנו תבער כמו אש" כמו שכתבתי במכתב הראשון.

די, רע לי. לא רוצה לכתוב על זה...

לילה טוב,

המאכזבת אבל הממשיכה, עדות.

ב' שבת.

נריה,

התמונה הזאת שוב חוזרת על עצמה, דורשת צילום. זועקת הנצחה. הקבר, המצבה הלבנה במסגרת האבנים שאנשים/חברים/משפחה הניחו סביב הכתוב, אמא יושבת שם לבד. ראשה שעון על השיש הקר. מדברת אליך. אליה מצטרפות סבתא, מירב, אורית, הדס. בוכות. גם אפרת מתקרבת. העניים שלה נפוחות. מאחוריה תמר ונעמה. אחת עומדת, השניה יושבת. היא מקופלת ואפרת זועקת. מוריה למעלה, בצד. מכסה את העניים בכפות ידיים ורק אני... מסתכלת למעלה. מנותקת. לא משלימה עם התמונה של האחיות...

לא רוצה להשלים עם התמונה החוזרת הזאת.

רוצה לבוא לבד. בלי מבטים, בלי משהו קבוע, רגוע. רוצה

לבוא עם... עצמי לכמה זמן שאני רוצה! שניה, דקה

או שעתיים. אני מרוחקת, המצבות, הקברים מטשטשים מבעד

לדמעות שבסוף מגיעות גם אתמול הן לא באו כל- כך מהר. בהזכרה-

אבא דיבר. בכה. כל הבנות, האחיות, אמא וסבתא מקדימה

בוכות ואני? לא יודעת איפה לשים את עצמי. כי הן לא

באות, הדמעות. בסוף גם הן באו אחרי שראיתי את אפרת.

מטלטלת את כל הגוף, את הנשמה. מוריה מחייכת. אני הולכת

לצד... מה יהיה בעוד חודש, בשנה האם גם אז אני לא
 ארד לקבר, אלא רק לשניה. הוסיף עוד אבן למסגרת, ואברח למעלה,
 אראה את המבטים שמחליפה אמה עם אבא? קשה לי, קשה
 לרדת, להתיישב ולבכות ולספר.
 התמונה אט אט מתפרקת.
 אמה קמה ממקומה הולכת מוריה כבר לא "כאילו" בוכה,
 מירב עם משה. אורית ומרדכי. תמר הולכת, הדס עדין נשאת.
 ואפרת בוכה, העיניים אדומות. עדין בגיל של קולטת, אבל אין
 את הכלים כל כך להתמודד.
 ואני מלמעלה, מבט כזה של עיתונאית. כמעט ולא מעורבת רגשית.
 בא לי לקחת מצלמה ולצלם את התמונה שזאת שאני יודעת שאני עוד אראה
 אותה עוד חודש, עוד שנה, שנתיים...

ואני בוכה!

נריה אח יקר שלי,
 אני רוצה לצעוק!!! שישמעו אותי! שכולם ישמעו אותי...
 קשה לי לראות את התמונות!!! קשה לי לראות שוב את החיילים העומדים בטורים
 ולא מקשיבים לזעקתך לזעקת התושבים!
 אני בוכה!
 מוצאי שבת, רואה את הסרט "חלום קטיף" ופשוט בוכה. רוצה לצעוק- שמעו את
 תחינתי!
 הקשיבו לתחינת הזועקים!
 אבל למי לצעוק?
 לחיילים האטומים, שעושים ככה כי "פקודה זו פקודה"?
 לעם היקר שלנו שמושפע כל-כך מהתקשורת ומהקליפות הרבות שעוטפות את
 הנשמה שלו?
 למי לצעוק?
 למדינה שלנו שככה בגדה בנו? לתשקורת? למי???
 אני רוצה שישמעו את צעקתך, רוצה שיקשיבו לה!
 אני צועקת לריבון העולם. צ-ו-ע-ק-ת!
 צעקה שעם כל שנה ושנה רק גוברת. צעקה שעולה... צעקה ששוברת חומות.
 גירוש מלחמה, קאסמים בשדרות ו... אדר. תשס"ח. פיגוע.
 צעקה על אח שאובד, על אח שעולה למעלה ביחד עם צעקתי.
 אני מתגעגעת!!!
 אני בוכה ורוצה שאותם חיילים, שאותה מדינה, שעם ישראל יראה אותי.
 יראה אותנו, את הציבור המדהים שלנו, בבכיתך, בזעקתך, באמונתו.
 ולכן אני מחליטה לכתוב לחזור לגוש לצפון השומרון, דרך המכתבים אליך, לחזור
 קצת לעבר, לכתוב להעביר את מה שאני מרגישה, דברים שיגיעו אולי גם בסוף
 לעם ישראל.
 אני זועקת, אני בוכה.
 ואני בסה"כ שבחית הגוש קטיף ובחומש...
 שבחית שפתאום מבינה מה זה אמונה!!!
 עם כל הכאב...
 אני לא יכולה לסיים את הסרט... לא יכולה לראות את התמונות. פשוט לא יכולה.
 קשה, קשה לחזור לימים האלה, ימים מלאים אור אבל מלאים גם בהמון חושך...
 ריבונו של עולם, עזור לי רק לצמוח מהתקופות האלה, עזור לי לעלות מעלה
 מעלה
 קשה וכואב לי לראות את המראות, ולהיזכר גם בדברים שקורים לנו היום.
 עזור לתושבי הגוש, עזור לתושבי צפון השומרון, פתח ליבם של עם ישראל שיראו
 את המציאות העגומה בה הם חיים. עזור לבניך. עזור למשפחות ששכלו את

בניהם במלחמת לבנון השנייה ובכל מלחמה, עזור לכל נפגעי פעולות האיבה. עזור לאימי, העומדת שם בחלון, צופה, מתגעגעת לבנה. אנא, הבא גואל!!! עדות.

תשעה באב תשס"ה

אני חוזרת לגוש, לימים האלה. אני ליודעת למה אבל דווקא הסוף עולה לראש החורבן.

אני חוזרת לגוש... בזכרון.

נריה יקר שלי,

צום תשעה באב, מרגישים שאוטוטו המשיח פה!!
כבר כמעט חודש וחצי שאנחנו פה, נמצאים בגוש. בכל יום שעובר אהבה אל המקום הזה גדלה, האמונה מתחזקת. עובדים בחממות, מרגישים את החיבור לאדמה, עושים קייטנות, מלווים משפחות, תפילות מול שקיעות, הים המלטף, לילות בכיסופים. מדברים עם חיילים, מנסים לדבר ולשכנע.
יש גם נפילות, זמנים שאומרים - די כבר!!! רוצים גאולה, קשה לראות את המדפים הריקים של הסופר, קשה לראות משפחות שעוזבות (חס וחלילה, לא שופטת).
קשה לקנות אוכל בשביל המצור. המצור???
המצור שרוצים לעשות על הגוש, כדי שבסוף נתפנה בלית ברירה כשכבר לא יהיה לנו אוכל.

אתה מבין נריה? המדינה שלנו רוצה לעשות עלינו מצור!

נרי שלי,

הנה, אחרי 2000 שנות גלות, סופסוף התיישבנו בארצנו, הפרחנו את השממה ורוצים להוציא אותנו מכאן! רוצים לעשות עלינו מצור, הסגר. כמו שעשה נבוכדנצר, כמו ההסגרים שעשו הבריטים...

כמו... כמו עכשיו.

שנת 2005 מדינת ישראל רוצה לעשות עלינו מצור.

צום תשעה באב צמים על חורבן בית המקדש. וההרגשה קשה. כשחרב חורבן הגוש וצפון השומרון מונפת מעל ראשנו. בבית הכנסת הספרדי קוראים את מגילת איכה. יושבים על הרצפה וקוראים את הקינות. לפתע, רעש המולה מוזר מעזרת הגברים. המשיח הגיע? שואלת אחת הנשים. כנראה שלא. הדממה חוזרת לשלוט. כל אחד וקינתו. צמרמורת. הבית חרב אויבים מבחוץ.

הבית של אלפי אנשים פה ובתוכם משפחות חניה, אביאל ועבאדי עומדים על סף חורבן. המחריבים? מבפנים. העם שלנו. אבל למה??? עם שלי, עם יקר שלי.

למה??? בשל מה??? למה אתם רוצים לתת את האדמה שהובטחה לנו למרצחים שלנו? די!!! לא מסוגלת לחשוב על זה! לא רוצה לחשוב על זה.

למה שמוסטפה ילך על האדמה הזאת? מדינת ישראל בגדה בבניה, יצחק בליבו. שלוש שנים של מתקפת פצמ"רים על הגוש והם אינם מתייאשים, מאמינים באמונתם, צודקים באמונתם. וכך, באה מדינתם ובוגדת בהם. וזרקת אותם... ככה צוחק מוסטפה...

ככה בוכה אני!!! ומתפללת לריבונו של עולם שיבטל את רוע גזר דיננו. באמצע היום הודיעו שמגיעים כוחות. פחד בהלה. זו הייתה טעות. עוד יומיים זה יהיה כבר אמת.

מוצאי תשעה באב אנחנו אצל חניה. הורים, אחים (גם אתה), אחיות, דודים, דודות - משפחה מורחבת מקיפה ואוהבת. בשלב כלשהו מגיע חיה מכפר דרום. בואו, היא קוראת לנו בנות הדודות, יש לנו משימה. היא מתחילה לרוץ ואנחנו בעקבותיה. לאן אתם רצים? שואלים אותנו אנשים. המשיח הגיע, חיה צועקת. ולנו

היא מסבירה שיש כמה משפחות שכדאי לעשות אצלם קצת שמייח!!! אנחנו נכנסים למשפחה הראשונה, חיה מוציאה את הבנים ואנחנו מתחילות לרקוד ברחבי הבית, סוחפות איתנו את בעלת הבית והמשפחה. וככה עוברות בין המשפחות. חיה מעודדת, אנחנו רוקדות.

ההרגשה טובה אבל קשה. קשה להיכנס למשפחות שאתה יודע שהן לא יודעות מה ילד יום. הבכי מתפרץ לא פעם אחת... אבל השמחה...

שמחה שעוטפת, שמחזקת. אני כ"כ אוהבת אתכם, תושבי הגוש. רוצה לחבק אתכם! כמה מסירות... אני רוצה להיות כמוכם. עם האמונה המטורפת, עם העשייה הבלתי נגמרת.

בתקווה לגאולה שלימה, עדות.

אני חוזרת שוב לימי הגוש אבל לא רק. הכל מתערבב לי.

יום חמישי כ"ט אדר א' התשס"ח - יום שלישי י"א אב התשס"ה

נ-ר-י-ה!

אני בדירה שלי בת"א, דואגת. לא מוצאים אותך. אני מרגישה שעוד שניה אני משתגעת.

נריה, איפה אתה? נ-ג מתי יגמר הסרט הרע הזה, מתי כבר יתקשרו לומר שמצאו אותך, שסתם נרדמת ובכלל לא ידעת על הפיגוע, מתי? מסכנים המשפחות של החטופים, כמה אי ידיעה אפשר לסבול? כל הדירה מלאה בחתיכות של בריסטולים שאני קורעת מלחץ. נריה!!! אני מחליטה ללכת להתקשר לשולמית, קצת לפרוק לחץ. היא לא עונה אבל הנה, אבא מתקשר... אבא? לא?! אז מי זאת בטלפון??? אסתר השכנה? צעקות מאחורה... כן אני יודעת שהיה פיגוע, משהו נורא קרה לנריה? כן. אני מבינה. טוב יש פה חברה, שתיים. כן... כן... אני מנתקת ואז... ל-א!!! אני נופלת על הרצפה, לא נריה, זה לא הגיוני. אני תופסת את הראש בשתי ידיים, לא זה לא הגיוני. דבורה באה לשאול מה קרה... היא מבינה.

ל-א-א! אני צועקת ונופלת ליד ארון חשמל, זה לא הגיוני. אני תופסת את הראש בידיים ומתחילה לבכות בהיסטריה. משהי באה להציע לי כוס מים. תושבת? חיילת? שוטר?

הם מלאו את הגוש- המגרשים. זה פשוט בוקר נורא. שורות של חיילים נכנסים אל נווה דקלים. לא רואים בקושי תושבים אלא רק שורות של אנשי המדים, האלה שבאים בשם החוק לזרוע חורבן. שורות של חיילים פוסעים בדממה. שורות של כוחות הרשע.

יפעת ואני הולכות אל השער, אל הכניסה ליישוב ושם? שם מלחמה. ענני עשן שחורים המבשרים אות רע, הפח משמאלי עולה באש, השער פרוץ. אני לא יודעת מה חשוך יותר ענני העשן או המדים השחורים שלובשים הימ"מ. צעקות בכיות, תחנונים. אני בוכה, הכאב מטלטל את כל כולי. אח שלי, אני צועקת והלב נשבר. תפסיק להיות רבובט, יש לך לב- השתמש בו! אנשים סבלו פה אלמנות, יתומים, הם לא יכולים לסבול שצבא הגנה לישראל מגרש אותם... אני בוכה... אני צועקת.

לפתע אני רואה אותך, כתב ערוץ, עומד ומשדר. מבט אטום... אני רוצה לרוץ אליך, לזעזע אותך, לפנות לעם שלנו העומד מאחורי המקלטים, הרואה את המלחמה שלנו דרך מסך שחור, רואה אותך, את התושבים, החיילים, השוטרים. קטנים כאלה. מרצדים על גבי המסך. אני רוצה לזעוק אליהם, לגרום להם להבין

מה קורה עכשיו. המלחמה שלנו היא גם שלהם! מביטה בכתב, איזה עמידה זקופה... הלואי שלמדינה שלנו הייתה כזאת עמידה זקופה כנגד האויבים שלנו. נגד המרצחים בנו. לפתע הכול מסתחרר סביבי. החיילים, השוטרים החלו לפסוע קדימה. שורות. שורות. דוחפים.

אני מרגישה כאילו מפלצת סוגרת עלי. אני פונה אליהם, אל האחים שלי שכרגע הם... הם האויבים שלי! אחים הנלחמים נגדי, שנלחמים נגד עצמם. אני מתחננת, נעמדת מולם ומתחילה לבכות. ברקע אני שומעת את מרים אבוטבול- "אמרו לכם לסתום את האוזניים, לא להקשיב לנו, אז תסתמו את האוזניים, תפתחו את הלב..." בשלב הזה אני מתמוטטת.

-----א! אני צועקת ונופלת ליד ארון חשמל, זה לא הגיוני!

-----א! אני צועקת ונופלת על הרצפה, זה לא הגיוני!
מפה הכול כבר רץ... הבשורה הרעה כבר נתבשרה...

בתקווה לגאולה שלימה, עדות.

נריה שלי,

הכול נעצר... הכול קפוא... אני לא מאמינה שזהו! אני לא אראה אותך יותר. אם דבורה ומוריה לא היו תופסות אותי, אורזות לי תיק ויוצאות איתי מהדירה לתפוס מונית לירושלים, הביתה, הייתי נשארת שם. בוכה. בהלם. לא מאמינה. עדין לא מבינה... עדין לא מבינה מה זה שכול באמת פשוט לא מבינה. אתה יודע נריה, האי הבנה הזאת זה פשוט מתנה מהקב"ה. חסד ענק שה' העניק לנו. מה הייתי עושה אם באמת הייתי מבינה? בטוח שלא ככה הייתי הולכת הביתה... לא הייתי מסוגלת הייתי מתאבנת אבל מזל שהבינה וההבנה בידי הקב"ה, שלאט אט ההבנה מחלחלת (ולא מגיעה לסופה- כי לעולם לא נוכל להבין) וככה, צעד צעד נכנסים לתוך המושג הזה שקוראים לו שכול. נכון בבת אחת נעלמת לנו מהחיים, אבל מצד הרגש ההבנה- אתה עדין פה, בישיבה, לומד. (או עושה מלחמת מים עם השישסטיים) גם בגוש לא הבנתי באמת מה קורה. זהו, חשבת, הכול נגמר! הם פה, בגוש, מתחילים לגרש. לפנות להרוס. אם באמת הייתי מבינה לאיזו מציאות אנחנו עומדים להיכנס לאחר החורבן, קסאמים בשדרות, גרדים באשקלון, פיגועים בירושלים (...), מלחמה בלבנון הייתי נכנסת לייאוש. אבל הקב"ה מסדר את העניינים אחרת. הוא מוליך אותנו אט אט להבנה הכואבת הזאת, צעד צעד. כדי שמפה נוכל רק לעלות לצמח. מתוך ההבנה הכואבת גם תגיע ההבנה המשתלמת, המצמיחה.

בתקווה לגאולה שלימה, עדות.

אז מאיפה הכל התחיל? מתי נכנסתי לגוש? איך???

נריה שלי,

הגוש נסגר!!!

הדס התקשרה ואמרה שהגוש נסגר וצריך להגיע...

אז ככה זה התחיל, בעצם ככה זה ממש לא התחיל. זה הגיע אחרי שנה וחצי של מאבק. שנה וחצי של אמונה שלא נגיע לרגע הזה... שנה וחצי של הכנה.

כשהחיים שלך "נסגרו" אף אחד לא הכין אותי...

הגוש נסגר!

מאז הטלפון של הדס אני רק בטלפון. מתקשרת לאבא, לא משיגה אותו.

מתקשרת למועצת יש"ע שאומרים שלא צריך להגיע לגוש אלא לצפון השומרון. לעומתם המטה של הגוש אומרים שאין לחכות ליום פקודה וצריך להגיע

גם אצלך היו המון טלפונים.

התקשרתי לאמא, לאבא, לאורית, הדס. למי לא?

אבל אז פחדתי להגיע הביתה, פחדתי. אז נסעתי לדירה...

וגם שם הפלאפון עובד...

בהתחלה החלטתי לנסוע לצפון השומרון. תיאמתי עם אודיה אבל בסוף זה לא יצא לפועל.

התחושה מוזרה. מה? באמת הגענו לשלב הזה???

אני פותחת חדשות "ההתנתקות יוצאת לדרך" מבשרת השדרנית ואני צוחקת בלב

אולי ההתנתקות יוצאת לדרך ואתם בטוחים שזהו הכל נגמר אבל שכחתם גורם

אחד שיכול להפוך את הכל- הקב"ה.

הלחץ גובר, אם מי אני אסע? איך? מתי? כמה דחוף להכנס?

בסוף אני נוסעת עם יפעת מוריה, עם יפעת שתלווה אותי ואני אותה במשך

החודש וחצי הבאים.

עם יפעת. עם יפעת שאחיה אברהם דוד מוזיס נרצח יחד איתך בפיגוע...

אז ליוונו אחת את השניה, ועכשיו...

אני לא מסוגלת להמשיך לכתוב, הכאב מציף... עדות.

מוצי"ש- י"ג שבט תשס"ט.

נריה אח יקר,

"היום יום הולדת... היום יום הולדת"

יומולדת?

אז היית אמור להיות בן שש עשרה. שש עשרה שנים מאז שנולדת... חמש עשרה

שנים יפות, מלאות, ממלאות, שמחות, שנים שמחיות. ועוד שנה אחת. שנה שבעצם...

שנה בה היית אבל לא היית איתנו. שנה ארוכה. שנה מוזרה. ובעצם מה עושים

ביומולדת שכזה? שמחים שזכינו שתהייה איתנו חמש עשרה שנה? בוכים על זה

שהם הופסקו באחת ואת היומולדת השש עשרה אתה לא זוכה לחגוג???

מה עושים?

עוד שבועיים ההזכרה שלך...

עוד סוג של יומולדת.

אתה כבר בן שנה בעולם האמת. אתה עוד מעט בן שנה שמה, במקום המואר והנשגב הזה. כבר בן שנה! אנחנו צריכים לשמוח? מה?! אתה כבר שנה זוכה להיות במחיצת צדיקים, נשגבים, עליונים. שנה שלמה!

אבל... אנחנו, אני לפחות, לא שמחה. אני עצובה וכואבת. כן, טוב לך שם למעלה.

אבל כבר שנה שהעולם הזה חסר. כבר שנה אתה לא פה... כבר שנה שהאור

שלך גנוז למעלה, שמור לצדיקים.

נריה,

היום יום הולדת...

אתה כבר בן שש עשרה שנים. גדול ממש. אתה בן שש עשרה ועוד אחד. כי

עכשיו כל שנה שחולפת היא "סוג של" מקבילה לעוד שנה. על שנה שחולפת פה,

שאתה גדל בה בנינו, החוסר גדל, שהיופי (?) והגעגועים גדלים, אתה גדל בעוד

מקום. מקום טמיר ונעלם שאין אנו מבינים מהו. עוד שנה של יופי, הוד והדר. עוד

שנה של התגדלות בתורה. עוד שנה של...

אז אמא החליטה על יומולדת ביחד. השנה היומולדת שלך יצאה בשבת. כמה

קדוש.

אז כל אחד הכין דבר תורה קצר לעילוי נשמתך ובתכנון כל אחד היה צריך גם

לומר אותו. ובסוף סיום מסכת לבניה. אמא גם רצתה לתרום סעודת עניים בשבת.

כמה סמלי שאת היומולדת שלך נחגוג בשבת.

"מעין עולם הבא"

ימי ההולדת שלך מתערבבים. העולם הזה עם העולם הבא, השבת.

אז אתה בן שש עשרה אח קטן-גדול. וכמעט בן שנה.

אני מתפללת שימי ההולדת שלך התאחדו מחדש. העולם הזה עם העולם הבא.

כמו שנאמר, "לשנה הבאה בירושלים הבנויה". אני מחכה...

מתגעגעת וחסרה, עדות.

יום ראשון כ"א שבט תשס"ט

נריה,

אתה רואה שם במיטה הגדולה. עם תחבושת צחורה, גדולה ולבנה על הראש.

אתה מזהה אותה בין מכונת ההנשמה וכל המכשירים הסובבים אותה?

כן, אתה לא צריך לזהות, אתה יודע.

נריה, למה? למה זה מגיע לנו? למה מוריה צריכה להראות ככה? מה רוצים

ממנו? אני מרגישה חסרת אונים. אני רוצה לדעת למה כל זה מגיע לנו. במה

אשמה מוריה הטהורה הזאת? למה מגיע לה הדימום המטורף הזה במוח?

למה???

זה קשה. זה כואב. הניסיונות האלה מתישים אותי, אני רוצה לצאת החוצה

ולצעוק- די כבר אבא!!! די! אני נגמרת. תרחם עלינו. אני באמת לא יודעת מה

צריך לעשות. שמישהו יכוון אותי. לא רוצה לראות את אחותי שכולה בת חמש

במצב כזה.

יש לנו שגריר למעלה...

נריה, זה אתה.

סיפור המגילה חוזר על עצמו. האם לא לעת כזאת הביא אותך הקב"ה אליו.

אנחנו נתפלל, ואתה לבש את בגדיך היפים ביותר, הבגדים של היום, הוא, בו

קידשת שם שמים ברבים. ותבקש רחמים על עמך, על אחותך.

נריה,

אני יודעת שכל זה מלמעלה. כל יום בשנה המטורפת הזאת זה רק מתחדד לי.

זה רק מתבהר לי! אבל עדיין... זה קשה.
 אני יודעת שהקב"ה מסדר את זה בצורה הטובה ביותר, אני מנסה גם להרגיש את זה. בזמנים הקשים האלה אני עומדת נפעמת מול המשפחה המדהימה שזכיתי להיות חלק ממנה. עומדת נפעמת מול הכוחות שאני מגלה בי ובסובבים אותי. עומדת נפעמת מול ההשגחה האלוקית המתגלה כל רגע ורגע. עומדת נפעמת. עומדת כואבת. אבל עומדת!
 עומדת ולא נופלת, וממשיכה. למרות הכאב. למרות הלב השותת. עומדת. ולא במקום. אני הולכת ורצה. רצה לקראת הגאולה שעוד תבוא. שרואים אותה מציפה היא גם מתחבא. גם במגילת אסתר שמו של הקב"ה לא הופיע בגלוי. אבל הוא הופיע ובסוף התגלה בכל הודו. הגאולה פה. אין מצב שהסיפור של מוריה לא ייגמר ככה. אני רואה אותה שוב מחייכת, צוחקת, בוכה, משתוללת. ומצטרפת לריצה שלנו לקראת הגאולה.
 שגריר שלנו,
 אנחנו עושים את המאמצים פה למטה, מתפללים, מאמינים, ורואים ישועות. עשה את תפקידך שם למעלה ובקש רחמים...
 מחכה כבר לראותך במסיבת ההודיה, עדות.

ושוב אני חוזרת...

יום שישי ח' תמוז התשס"ה.

לילה ראשון בגוש כבר עבר...

ביום ראשון הבת מצווה של שירה חניה, מדהים כמה החיים ממשיכים פה. שירה כבר בת 19 שתיים עשרה שנים במקום המדהים הזה. במקום הפורח. והנה, בשנה השליש עשרה שלה רוצים לעקור אותה מפה. אחים. שתיים עשרה שנה היא העמיקה פה שורשים והלוואי שתמשיך. שירה עושה את הבת מצווה במקלט והיום אנחנו מסדרות אותו, מארגנות, שוטפות, מנקות איזה כיף שהשהייה בגוש מתחילה במשהו כל-כך משמח...

יום שני כ"ב שבט תשס"ט

נריה,

אני לא מצליחה לכתוב! אני כ"כ רוצה. אבל לא מצליחה. אני שואלת את עצמי למה... למה רק את הכאב והקושי קל לי לעלות על הכתב? למה לא את הטוב והיפה???

מה, אני מתחברת רק לרע??? מה קורה איתי???

למה אני לא מצליחה להוציא לשפוך, לתאר את היופי וההוד שהיו בגוש? למה רק את הכאב???

נריה, אני מתגעגעת למקום הזה!!! מתגעגעת לחולות, לדיונות. אני נזכרת באחד הימים שהיינו שבת אצל חניה, מזמן. הלכנו לדיונות, היה כ"כ כיף. התגלשנו בחול החם, נהננו שכחנו מהכול. עד, עד שנתקע משהו חד ברגל של שירה. ירד דם ואנחנו נלחצנו. הלכנו לחפש פלסטר או לא זוכרת מה זה היה. ככה החיים בגוש היו. יפים שלווים. עד שמישהו בה ותקע בולדוזר בבתיים, בחיים שלנו ובעיקר של התושבים. אנחנו יצאנו לחפש משהו לחבוש את הפצע, לחפש תשובות. ככה החיים היו בבית. פחות או יותר שלווים. משפחה מאושרת. עד שנלקחת מאיתנו, ואנחנו

שוב יצאנו לחפש תשובות לברר מה איתנו אמונית. וגם עכשיו כשהמצב לא ברור ובעצם אני לא יודעת מה עם מוריה, והכל מבולבל, והכל לא של, אנחנו ממשיכים לחפש את הדבר שירפא את הפצעים ויביא מנוחה לנפשנו. הים של הגוש עולה מול עיני, והזיכרונות יחד איתם. כ"כ הרבה זיכרונות.

שבתות בר מצווה בנצרים ועוד אחת במדרשה. נטע בת דודה ואני בי, פוחדות מהכלבים. בורחות, מתחבאות במלון ההרוס. המלון שגם בו התארחנו בשבת בר מצווה של בני, ושכמעט טבעת בים הסוער. במלון שסימל את תחילת הגירוש- "המעוז".

והים הסוער, הקוצף שאסף אל מימיו את הזיכרונות היפים, את תמונות הילדים המקפצים, את עיר החול שעשו בחופו בזמן המאבק. אוסף ושומר אותם ומחכה ליום בו נחזור לגוש.

ביום שנחזור לגוש הים יפזר באהבה את השעות והימים בהם היה עד להתיישבות מדהימה שכזאת, ששילבה בתוכה את אהבת התורה, אהבת הארץ והעם. יפזר את צחוק הילדים בינות היישובים שעוד יפרחו. יפזר את צחוקה של מוריה.

הכול מתערבב לי נריה...

הגירוש. הרצח ועכשיו, עכשיו המצב של מוריה.

אני כל-כך רוצה כבר לשמוע אותה צוחקת ושרה את השירים שלה... לא רק אני רוצה. כל העם הקדוש הזה שהתאחד בפיגוע במרכז, המלחמה האחרונה בעזה, כשחזרו לגוש (ולצערנו לא נשארו...) מתאחד שוב בתפילות לרפואתה של מוריה...

הכול מתערבב...

החיים מעורבבים...

נריה, אני יודעת שיהיה טוב אחרי כל תהליך כזה אני מסתכלת אחורה ואומרת, ואוו- כמה התקדמת, כמה השתנת, כמה גדלתי.

נכון, קשה לי. קשה לי לפעמים מאוד. אבל מי אמר שקושי זה דבר רע??? זה דבר מחזק, מחשל כשיודעים איך לקבל אותו, להשתמש בו. וכן, וכשיודעים איך להתפרק ממנו. לצאת ולבכות. ולבעוט בדלתות של החנויות והבתים של הערבים כמו שעשיתי אתמול. אבל אז לקום, למחות את הדמעות. לחבק אותם, לשמור בכיס ולהמשיך הלאה...

אני מחכה כבר לרגע בו אוכל להסתכל אחורה ולהגיד, וואו גדלתי מהתקופה הזאת!

עדות...

נריה,
המקום הזה... גוש קטיף... צפון השומרון... והמוות שלך... שונה, אבל דומה. לפעמים
קשה לי לנתק בין שניהם... מוזר, מוזר מאוד. אבל זאת המציאות... ואני לא יכולה
לכתוב על ההתמודדות בלי לכתוב על המקומות המדהימים האלה, גוש קטיף וצפון
השומרון שכמו שהמוות שלך בונה בי עוד קומה, גם התקופה היא בונה בי עוד
קומה...

קיץ תשס"ה.
פעם ראשונה שהתוודעתי לאבל.
ולא סתם אבל.
אבל לאומי. (שיש בו הרבה גם מן הפרטי)
אבל שנוגס בך בכל פינה...
אבל שמשאיר שאלות נוקבות, כואבות.
שאלות לעם, לדרך בה אני מאמינה, לממשלה.
אני רוצה לצאת לרחובות ולצעוק; למה? ריבונו של עולם?
אבל שסובב אותי...
לא רק אני אבילה.
ציבור שלם אבל!!!
אבל על הילקח חבל ארץ קדוש ויפיפה כל כך ומסירתו לידיים ערלות.
אבל.
ואני?
הגעגועים אוכלים אותי בכל פה.
שוטפים.
השינה היא לא שינה...
השגרה היא לא שגרה.
אצל כולנו!
חברות שבוכות על בתים שנהרסו...
בני דודים שבוכים על תמימות שנלקחה.
ואני, ועם ישראל שבתינו לא נלקח לנו,
בוכים על המציאות בה אנו נמצאים...
ובזמנים הקשים, לאחר שעות של ייסורים
ולילות נטולי שינה,
אני מתיישבת מול דף חלקי,
שמהר מאוד מוכתם בדמעותי
וכותבת.
בוכה וכותבת, כותבת ובוכה...
ראש חודש אדר ב'
פעם שניה שאני פוגשת בך בכל עוצמתך
באבל.
הפעם בצורתו השניה.
אבל פרטי (שהוא גם לאומי...)
נ-ר-י-ה!!!
נריה אח יקר ואהוב שלי נרצח.
ואיתו 7 קדושים נוספים...
נריה,
איך אסתדר בלי החיוך? בלי הצחוק?
אני לידעת איך החיים יראו מעכשיו.
זה מפחיד...
כל מה שאני עושה מזכיר לי אותך!!!
הכאב...
הכאב הזה שכל כך צורב

מלווה תמיד.
לא מרפה לרגע...
הגעגועים ששוטפים פתאום בלי הזהרה מוקדמת...
אני רוצה לצאת לרחוב ולצעוק;
"אני יודעת למה! ריבונו של עולם!!!
אבל זה קשה...
רגשית.
נריה,
ילד שלי! אהוב.
וכשהם תוקפים בכל עוצמתם,
הגעגועים.
אני בוכה, בוכה.
ורק אז מתישבת לכתוב,
להתמודד!!!

יום רביעי כ"ד שבט תשס"ט

נריה,
הצנתור הצליח. היה פשוט נס גדול.
ואני בוכה... בוכה ולא מפסיקה. משחררת את הלחץ של הימים האחרונים.
משחררת את התסכול, הכאב הכול יוצא החוצה. אני מרגישה מרוקנת. אני
מרגישה... אני מרגישה שהקרקע נשמטת תחת רגלי. אני פתאום מבינה כמה
החיים לא בידיים שלנו. פעם אחת בסכנת חיים שניה אחר כך נס. מחייכת
ופתאום שרועה על הרצפה במצב קשה. זה מנחם. זה מנחם ומתסכל. אני יודעת
ששום דבר לא בשליטה שלי, אלא בשליטתו של הקב"ה. אני בידיים טובות. יש
משהו שם למעלה ששומר עלי. אבל...
הוא רוצה להגיד משהו, הוא מרמז ואני באמת לא יודעת מה צריך לעשות. כיצד
להגיב וזה מתסכל ואני רוצה לברוח, לזרוק אבנים, לצעוק. אני רוצה לדעת מה
הוא רוצה ממני. יש בי כעס. כעס שמקלקל. אני לא מבינה רמזים, אני צריכה
דיבור ברור. אולי גם אני צריכה לדבר אליו ברור. לצאת, לדבר, לבקש. לא תוך
כדי הליכה שאני עושה אלא לקבוע זמן קבוע.
אני מרגישה שאני לא מכירה את עצמי. אני לא מרוצה מאיפה שאני. הכל כאילו
סבבה אבל משהו חסר לי. ריק. חלל גדול. אולי הלימודים? אולי שמחה לילד?
אני מחליטה לעשות משהו! להשתנות! להתחיל במין מסע של בירור עצמי.
להפסיק לחיות בסרט. עברתי שנה קשה ודי להתכחש לזה. מפה אני רק
מתקדמת. אני יוצאת למסע של בירור. קצת קשה... מאיפה מתחילים? מה עושים?
זה ממש שינוי מחשבתי ומעשי. שינוי! שינוי שיעשה.
שבוע הבא ההזכרה. שנה לרצח. יום אחרי זה היומולדת שלי. בעזרת ה' ביום
רביעי אני אצא ליום חופשי. אכבה את הטלפון ואלך לי ליום התבודדות. דיבור
עם ריבונו של עולם. אני מקווה שמפה יתחיל השינוי וההתקדמות.
נריה שלי, החיים לא פשוטים. מלמעלה רוצים להגיד/לרמוז משהו. קשה לי שרק
מרמזים. אבל רק להתלונן זה לא יעזור, אני צריכה להתקדם, לחפש. הכול לא
ברור לי, מעורפל. מפחיד. אדם מפחד מהלא ידוע, מפחד ממה שהוא לא מכיר.
וזה גם הקושי שהכול לא בשליטה שלנו, שהכול נעלם. הכול יכול להשתנות ברגע
אבל זאת האמונה. לבטוח בו. אנחנו צריכים לשמוח שהחיים לא בידיים שלנו כי
כבר מזמן היינו מאבדים את ההגה. יש הנהגה שם למעלה שדואגת ומכוונת. לא!
לא תמיד אנחנו מבינים. ויודעים וזה קשה. ולא נותר אלא רק להתפלל ולבקש

מאבא שבשמים שיאיר לנו את הדרך, שיסלול לנו את השביל ויוביל אותנו יד ביד וכשצריך אף ירים אותנו...
מתגעגעת, שמחה וחושבת עליך, עדות

יום רביעי ז' אדר תשס"ט.

נריה,

ישבתי ליד הדס בשיעור. הייתי סחוסה מעייפות הרגשתי את העניים שלי נעצמות ישנתי הלילה שלש שעות. גם עד שארגנתי את הבית, כביסות, קצת לנקות וגם הייתי צריכה לקום מוקדם בשביל להעיר את הילדים. ואז... אז פתאום הרגשתי שזה מגיע... סחרחורת מטורפת, כאב ראש משהו לא נורמלי. ניסיתי לצעוק להגיד משהו. לא הצלחתי להוציא כל מהפה. הצילון חשבתי בלב קורה לי מה שקרה למוריה... ניסיתי לצעוק לא הצלחתי. הרגשתי שהפחד משתק אותי. אבל אז התעוררתי. הדס אמרתי. מוודה שיש קול והכל עובד.

שוב הושלכנו למציאות כואבת וקשה. מציאות שדורשת ממני ומהסובב אותי המון. אבל מציאות שונה. מציאות שאתה מודה כל יום שאנחנו יכולים לדבר, להפיק קולות מהפה. יכולים לרוץ, להשתולל, ללכת, לשחק, לעמוד בלי שהראש יפול לצדדים כל שניה. מציאות בא אני יכולה להבין את הסובבים אותי, והם מבינים אותי.

מציאות הזויה.

היום הייתי אצל מוריה המקסימה הזאת. אני כ"כ אוהבת אותה.

המצב שלה משתפר. כשהגעתי זכיתי בחיבוק ובחיוך. היה לי איתה יום מדהים. ישבנו, דיברנו (היא אומרת כן ע"י הרמת אצבע אחת ולא ע"י הרמת שתי אצבעות), שיחקנו... נהנו. כל כך כייף לראות את ההתקדמות שלה. אני מרגישה שכל התקדמות שלה בונה אצלי גם משהו. ברגע שהיא משתחררת ואפילו קצת ממגבלה כלשהי, גם אני משתחררת מעוד משהו שחוסם אותי. היה לי טוב איתה היום, היא מתקדמת... ואני מרגישה שהאמונה שלי גם מתחזקת.

אבל...

ואם לא רוצה לחשוב, אבל אם נגיד זה היה נגמר אחרת. לוידעת... מה? אז האמונה הייתה יורדת?! אז איזה אמונה זאת שכשטוב האמונה חזקה ושרע אז לא איזה אמונה???

האמת, בגלל שאני ב"ה לא בסיטואציה כזאת נראה לי שהאמונה הייתה מתחלשת אבל עובדה שאחרי הרצח שלך האמונה רק התחזקה. ברור! היו שאלות, היו ירידות ואפילו כעסים. אבל במבט לאחור, בעין הכללית יותר, נראה לי שיש פה התקדמות תהליך. אני נמצאת במקום שלא הייתי בו לפני...

מוריה יפה שלי, אני כ"כ רוצה שהיא כבר תבריא ותחזור לעצמה... מעניין מה היא חושבת?! היא מודעת לעצמה? היא זוכרת את הנפילה? השוטרים? וכולם... מעניין... אולי היא חוזרת לשבת הביתה. הלוואי! אני כ"כ רוצה. כולנו כ"כ רוצים ומתפללים... טוב, אני עייפה. סחוסה. חייבת ללכת לישון...

לילה טוב ושנשמע רק בשורות טובות!!!

יום שני י"ט ניסן ד' חול המועד פסח תשס"ט

נריה,

חול המועד פסח.

אני מרגישה צורך להתיישב ולכתוב המכתב כבר מתנסח לי בראש... אבל חול המועד, ואסור לכתוב אלא אם כן זה "דבר האבד". ואני מרגישה שאם אני לא אכתוב עכשיו אז... זה יאבד.

יאבד...

כמה דברים אבדתי בשנה האחרונה. הרבה. הרבה מאוד. וכמה דברים מצאתי? כל אבדה הביאה לי שתי מציאות.

חול המועד פסח. הרבה זמן לא התיישבתי לכתוב וגם עכשיו לא זורם לי. חול המועד פסח. זמן של גאולה. רק לפני שבוע עוד ניקיננו הוצאנו את החמץ מכל פינות הבית, מכל החריצים. הכול עבר שטיפה רצינית, העיקר להוציא את החמץ מהבית כדי שלא יראה ולא ימצא. ומה עם החמץ שבפנים? שבתוך הלב? יש המון חמץ. ופה לא מספיק רק שטיפה, כל חלק זקוק לליבון, הגעלה, בירור. ואני ממש עכשיו בשלב הזה של הוצאת החמץ.

אני מרגישה שאני צריכה לעבור איזה תהליך נפשי. ואני לא יודעת איזה. הוצאת החמץ ממש מתוכי. ותגיד לכולם שיפסיקו לשאול מה אני רוצה לעשות בתהליך הזה, כי אני עדין לא ממש יודעת!!! אין לי ספר הלכות שאומר לי כלים שככה וככה נבלע בהם חמץ צריכים הגעלה וכ"ו. אני צריכה למצוא את הדרך, לחפש אותה. החמץ שלי נמצא עמוק בנפש. וכל גירוד הכי קטן שם כואב ומטלטל. בשביל זה אני צריכה לחפש כוחות שחסרים לי עכשיו. הזוגי? אה? איפה עדות החזקה של המכתב הראשון בעלת העוצמות??? נריה, זה נשאר. אבל התכסה בהמון הדחקות, בהמון הצגות של "להיות חזקה" של "ממשיכה". ואת זה בדיוק אני צריכה לקלף, ובשביל זה אני צריכה כוח. ובדיוק בשביל זה אני רוצה ללכת לאנשהו, לבד או עם קבוצה שתוכל להעניק לי את הכוח לאסוף את הכוח שיש בתוכי. וכן, ובדיוק בגלל זה כ"כ קורצת לי היציאה הזאת ללונדון שהציעו מטעם משפחה אחת. וזה לא בגלל שאני זורקת את הערכים בשביל הנאה, וזה לא בגלל שאין לי ערכים בכלל חוץ מכיבוד הורים (הסיבה היחידה שבגללה אני לא אצא, כי אבאמא יצטערו...) וזה לא בגלל שאני לא מאמינה במה שאבא ואמא חינו אותנו כל השנים על יציאה מהארץ. לך תגיד את זה לאחיות שלך שחושבות שאין לי אידיאלים וערכים!!! אני לא רוצה להשבר!!! אני לא רוצה לזרוק הכול מאחורי. עשיתי שנה שלמה של טעויות. הגיע הזמן לתקן. הגיע הזמן להגיד את הדברים שבאמת יושבים לי על הלב ולא רק להיות חזקה. אז אני יעשה משהו קצת פחות מקובל, בגבולות ההלכה כמובן, שיחזיק אותי, ייתן לי כוח להמשיך. ירידה לצורך עליה. אז אני אלך ללונדון לשבוע, אז אני אשתחרר קצת מה שאני לא מצליחה לעשות פה, אני אאסוף כוח!!! ושלא יגידו לי שזה שטויות, ודמיונות, וזה לא ייתן לי כוח. אני כבר דיברתי עם אנשים שזה כן נתן להם כוח. שזה כן חיזק אותם. הלוואי... הלוואי שאבא ואמא בסוף כן יתנו לי לצאת. זה חשוב! אני יודעת!

**** **

***

עוד שניה יוצאים למפגש משפחתי. אני מחכה... כיף לראות את כולם. וכיף לדעת שמוריה תהיה איתנו. המצב ממש משתפר. היא מזיזה כבר גם את צד ימין. היא הולכת קצת עם עזרה. (גם אני צריכה עזרה בהליכה בבירור שלי עכשיו). היא קצת מדברת, שרה, והכי חשוב, צוחקת, מתחרפנת עם מצב רוח בשמים. כלומר,

בארץ. המצב של הרוח שלך בשמיים.
 כיף, כיף לראות דרך זה את דרישת השלום של הקב"ה ושלה. כ"כ הרבה ניסים
 הילדה הזאת עברה. ב"ה...
 זהו, אמא אמרה שיוצאים. אז...
 נתראה במפגש המשפחתי, תשקיף עלינו מלמעלה, אה!?

מוצי"ש קודש פרשת שמיני כ"ד ניסן תשס"ט

נריה,
 לא משנה שהמצב רוח שלי ירד פלאים לפתע, לא משנה שיש לי איזה גוש בלב
 ובא לי כמו תמיד לצאת ולברוח לאנשהו. רציתי להתיישב ולכתוב מזמן. כל חול
 המועד קראתי על הבריטים. איזו תקופה. איזה עוצמות של אנשים. היו שני דברים
 שלא הרפו ממני במהלך הספרים שקראתי. שני דברים שקשורים בעצם לדבר
 אחד ושנקשרים למקום בו אני נמצאת היום.
 אם מסתכלים על תקופת המחתרות אפשר לראות שהפגיעה בהם הייתה משני
 כיוונים. מצד אחד אנשים חיצוניים שפגעו רצחו בהם ואלה כמובן הבריטים. שלא
 בחלו בשום פעולה העיקר לפרק את המחתרות ולפגוע בהם וזה כולל אי טיפול
 בפצועים שותתי דם, יריות בלוחמים שידיהם קשורות וכמובן הגרדום.
 והיו עוד אנשים שפגעו באנשי המחתרות. אנשים שמתוכם בסופו של דבר קמו
 ראשי מדינת ישראל בראשיתה. ואני מתכוונת כמובן לאנשי ההגנה. בתקופת הסזון
 במיוחד. אנשים מתוכנו שהסגירו לוחמים מהאצ"ל והלח"י אל הבריטים, אנשים
 שהכפישו את הלוחמים האמיצים האלה. לוחמים נגד לוחמים. לוחמים טועים ותועים
 נגד לוחמים טובים. בעצם, לוחמים טובים נגד לוחמים טובים.
 גם במשפחה הקטנה שלנו הפגיעה הייתה מבחוף ומבפנים.
 מבחוף-רוצח שפל, ערבי, מחבל מבחוף שנכנס ופגע שנכנס ורצח. שולחיו לא
 בוחלים בשום פעולה כדי לפגוע בנר, היהודים. העיקר לרצוח, להרוג, להשמיד. ואתה
 היית הקרבן אחד מיני רבים.
 ומוריה... בה הפגיעה הייתה מבפנים. מום מולד בראש, במוח. ואז הנפילה, סכנת
 מוות, בית חולים ושיקום ארוך.
 תמיד זה בא ככה, בפנים ובחוף.
 גם יצר הרע פועל ככה. לפעמים אלו דברים חיצוניים שמעוררים את יצר הרע
 ולפעמים אלו דברים פנימיים שמעוררים אותך מחשבות או שסתם פתאום הוא
 מתעורר לו מבפנים ואז שוקעים בעצבות ואני מרגישה כמו שכתבתי בהתחלה:
 "לא משנה שהמצב רוח שלי ירד פלאים לפתע, לא משנה שיש לי איזה גוש בלב
 ובא לי לצאת, לברוח לאנשהו...".
 השבת יפעת מוריה הייתה אצלי, החלטתי ללכת בהמלצת למשהי ממוח אחד.
 משחררת דברים. כי מה לעשות שהחיים שלנו מורכבים בחוף ופנים וכדי לצאת
 מהמקום בו אני נמצאת אני צריכה עזרה גם מבחוף? קשה להודות בזה אבל
 כמו שנאמר "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים". אז אני מנסה להיעזר
 באנשים חיצוניים וגם להתקדם פנימית. בלי הרצון הפנימי שום דבר לא יעזור ואין
 שום דבר העומד בפני הרצון (כן, בטח...). אז יאללה, לרצות באמת, להתפלל באמת
 ולהתחיל לצעוד.
 טוב, אסור לשקוע בעצב והלב שלי עצוב. אז מה אני יעשה??? אוף! טוב, די! אני
 מפסיקה לכתוב והולכת לעשות עם עצמי משהו! אולי אני אעשה משהו חיצוני
 שיעזור שמחה פנימית? אולי דיסק טוב? אולי איזה לימוד?
 טוב, יאללה, לעבודה. אני כבר מרגישה יותר טוב.

שנשמע בשורות טובות, ישועות, נחמות ונקמות, עדות

יום שני, כ"ו ניסן בלילה - יום השואה והגבורה.

השביל בולע את צעדי. צעדים חרישיים אבל בטוחים. צעדים בורחים אבל ממשיכים קדימה. חזרתי לפני כמה רגעים מטקס יום השואה והגבורה. באתי בלב כבד, יצאתי בלב כבד. עכשיו אני יותר משוחררת. אני באמת לא מבינה מה היה שם. אני באמת לא מבינה מה היו המחנות ההשמדה, התאי גזים, הסלקציות ומסע המוות. באמת שאני לא מבינה. אבל בניגוד לשנים שעברו אני יותר מבינה מהו השכול שהיה שם. יותר. אבל לא לגמרי. שכול של משפחות שלמות. שכול בלי ליווי. רצח עם המוני. והלב כואב...

נריה, זכית ליפול במדינת ישראל. בזמן שיש מי שינקום את דמך. מי שיזכור. אבל זה לא מנחם אותי. זה מחזק אבל הכאב עדין שם. חזק.

השביל בולע את צעדי.

צעדים חרישיים - אבלים. כואבים. על שישה מליון. על אח. אבל בטוחים - כי הם צועדים על קרקע מוכרת. קרקע יהודית צעדים בורחים - כי קשה וכואב.

אבל ממשיכים קדימה - ומסתכלים אל האופק. ורואים את מאות האנשים הצועדים לפני. שכל אחד מהם זוכר ולא שוכח, וכל אחד מהם הוא יהודי! יהודי בארץ ישראל, שחי פה, וממשיך. בזכותכם!!! בזכות השישה מליון, ובזכותך והדומים לך. ממשיכים.

הם נטבחו שם. אתה פה בארץ. ואני עוד חושבת לצאת לטייל, שם. בגלות. גם להם היה לחץ, ומחניק. ואין אוויר. ומשאלתם הייתה להגיע לפה. ולי יש לחץ. אבל יש אוויר. ולא מחניק. ולכן אני גם נשארת פה. אני רוצה לצאת. אבל אני נשארת פה. בשבילם. מגשימה את משאלתם.

השביל שהכניס,

הוא השביל שהוציא.

הוא השביל שראה, והרגיש וחש.

את הרגליים הנוגעות, לא נוגעות בו.

הוא ספג את דמעת הילד,

ואת היריה.

הוא הרגיש את הרזון,

החיוורון.

והמוות.

השביל שהכניס,

הוא השביל שהוציא.

הוא השביל שידע מה מחכה בסופו.

שם הוא התפצל. אל התאים.

שם הוא ספג את החום,

והמחנק.

ושם הוא הבטיח לנקום.

הוא הבטיח...

הוא השביל שהוביל אותם לאדמת הקודש.

ארץ ישראל.

השביל שהכניס
את הבנים והנכדים.
כדי לזכור.
והוציא אותם אל הארץ,
כדי להמשיך.
בתקווה.

נריה,
יום הזיכרון והכול עולה...
היום בו חלמתי על פיגוע ירי והתעוררתי והבנתי ש"לפעמים חלומות מתגשמים"
והפעם הירי היה קרוב, קרוב מידי. ואתה כבר איננו.
היום בו הגיע שיחת הטלפון הארוכה שמעת על הפיגוע במרכז הרב, קרה משהו
נורא
לנריה, ואני כבר הבנתי הכל. ובעצם לא הבנתי כלום.
היום למחרת שהתעוררתי למציאות חדשה.
בה לא קוראים לי עדות אלא אחות שלי... (שלך)
מציאות בה יום אחד אני זורקת הכול ונשברת ורואה רק את הדמעות מההלוויה
יום אחר בו אני הוספת את השברים, ונזכרת בחיך המדהים שלך.
זמנים בהם אני בורחת, שוקעת, שוכחת.
זמנים בהם אני עולה וממשיכה.
יש שאלות ולא למה! אלא איך? איך מתמודדים.
יש את הימים המיוחדים בשנה, שפתאום נראים אחרת.
מפגשים משפחתיים, בהם אני רואה אותך בחצאיים.
בחיך של נחמיה, במשפט של דודה עופרה. בריצה של דידי וברצינות של נעם
ובעצם, בדמותך המרחפת מעלינו.
חגים. וכסא אחד ריק.
תמיד אני אומרת שלנו במשפחה נוספו עוד שני מועדים ויום צום אחד.
מסיבת ההודיה של אבא, של מוריה בעזרת ה' וההזכרה שלך.
ההזכרה שהיא מן יומולדת שלך. יומולדת בעולם האמת.
כבר שנה אתה בין צדיקים ואתה כבר בן 6% וחודש אבל גם כבר בן שנה.
ואני מסתכלת למעלה לכוכבים ומבקשת שימי ההולדת האלה יתאחדו כבר.

ועוד יום,

יום הזיכרון. היום בו שוב אתה נולד בתוכי, ואני הוספת אותך אלי וממשיכה קדימה
אל העצמאות, אל התקווה. הגאולה.

יום שישי י"ד אייר

נריה,

כן. זאת החתימה שלי.

ואני כבר צריכה טיפול...

מה כבר רשמתי??? לנצח אחי אזכור אותך תמיד?! אז זאת החתימה שלי של האיימל. כן, כבר הבנתי שברגע הראשון שיהיה לי אינטרנט אני אצטרך להעניף אותה. אולי זה מושך יותר מידי תשומת לב כנראה. כי אם לא אז לא הייתי מקבלת מהמרצה שקבלה איימל ממני שאלה אם אני צריכה "עזרה מהמכללה" לא. תודה. אני ממש לא צריכה. אני יודעת שהיא עושה את זה מטוב לב, אבל לא ככה. א---ו---ף. מזל שיש אנשים שבאמת מבינים.

אתה יודע נריה, פתאום אחרי הרצח פוגשים אנשים ממש מדהימים. אנשים שעברו שכול ואנשים שלא עברו. אנשים שרוצים לעזור ויודעים איך לעשות את זה. אנשים שבטבעיות עושים את זה. אחרי שיחה איתם כייף לך. אני חולה על צוות משפחה אחת. על הבנות ממשפחה אחת. על כ-ו-ל-ם שם. הם פשוט מדהימים. הלוואי שאני אוכל להצטרף לעמותה הזאת לא רק בתור "נפגעת טרור". הבעיה היא שאם אני רוצה להיות גם בשמחה לילד... איך יהיה לי זמן? (עושים זמן. הלוואי.)

ופתאום... פתאום בזמן האחרון אני מגלה (אמן שאני לא אשמע בוטה) שברגע שהמשפחה מאוחדת אפשר לעבור כל צרה. עוצב לי לשמוע כל הזמן סיפורים של חברות על משפחות שנהרסות. על מה אני בוכה??? אני לא מבינה את עצמי לפעמים. יש סיפורים קשים משלי (ואני לא משווה!) ואני בוכה. יש מי שמלווה אותי ותומך ואוהב ודואג בעוד שיש לי חברות שמתמודדות כמעט לבד עם הצרות שלהם ולפעמים המשפחה רק מערימה בעיות. ואני בוכה. הלוואי שאני אדע להעריך את המשפחה המדהימה שלנו כמו שצריך. הלוואי.

יש לי עכשיו שני משפחות.

המשפחה שלי, שלנו. ומשפחה אחת. העמותה המדהימה הזאת. שתי משפחות שבלי מילים הן מבינות הכי הכי. ולא מסתכלות מוזר על חתימה של "לנצח אחי" אלא מקבלות את זה. הן לא נבהלות מהבכי ומההתפרצויות שלי הן רק מנסות לעזור. ובטקט.

וזה לא רק העמותה. זה החברות מהמדרשה ומהמכללה. נראה לי כבר אמרתי לך את זה אבל- הגעתי למסקנה שהקב"ה שולח עם הניסיון גם את הכוח להתמודד איתו. והכוח מגיע בכל מיני צורות. וגם בצורה הזאת של חברות. חברות שעוזרות ומבינות ואוהבות. וכמובן שהמשפחה המצומצמת (והמורחבת) היא הכוח מספר אחת בעולם.

מתגעגעת, עדות.

ב"ה, יום חמישי ה' סיון תשס"ט- ערב שבועות

נריה,

אני לפעמים קוראת את המכתבים שכתבתי לך מזמן ולא מזמן ופשוט לא מכירה את עצמי. כמה אמונה יש במכתבים הראשונים. ואיפה היא עכשיו??? נעלמה? אני מאמינה, אני יודעת. אבל היא לא כזאת אמונה פשוטה וטהורה כמו אחרי הרצח. יש שאלות, יש הרבה נפילות ויש את הרגעים שאין לי כוח לכלום ועזבו אותי

מהניסיון ומההשגחה פרטית. מוזר לי לקרוא את המכתב האחרון על המשפחה. אני קוראת את המכתב ולפעמים מרגישה "משקרת" לך. אני בדרך כלל רושמת את הצדדים הטובים והחיוביים וקצת מתעלמת מהקשיים ולא מעלה אותם על הכתוב (רק אומרת בכללי שקשה ומיד מוסיפה משהו אמוני כזה) למה זה ככה??? אולי בגלל שאני מרגישה שדבר כתוב הוא יותר החלטי ממחשבות ומדיבורים! הלוואי באמת שאני ירגיש שהמשפחה היא הכוח מספר אחת להתמודד. אולי זה נכון אבל אין ספק שהמשפחה מעלה גם עוד התמודדות. בבית כולנו גיבורים וממשיכים. בלב אנחנו לא. ממש לא. אבא ואמא משדרים רק חוזק. לקושי אין כמעט מקום בבית. זה קשה. כן אני רוצה גם לבכות, אני רוצה שיבינו שקשה ולא רק לי! לכל הרוחות. אני יודעת שלכולם קשה אז למה לא מראים את זה? אני חושבת שיש מקום גם להיות חלש ולא להראות כל הזמן חוזק כי הכל חוזק זה רק הקב"ה ואנחנו בני אדם ושלא ינסו לעבוד עלי... בעעע...

אבל גם קצת עצוב לי שאני רק מתלוננת. (בעיקר לשרון ממשפחה אחת) הגיע הזמן שאני אראה גם את הטוב. הגיע הזמן שאני אראה את הצדדים החיוביים של העניין. המצב קיים, אצלנו לא מדברים על הקושי. מה אני עושה עם זה? מדברת עם האחיות, משתפת. לפחות בנינו תהיה הרגשת האימון הזאת. ומה אני רוצה, הורים שבורים חס וחלילה?! ממש לא!!! ממש לא!!! טוב שגם ההורים רגועים, שמחים וממשיכים. אז הלוואי נריה, שאני אלמד לראות את הטוב באמת. לא רק אכסה על הדברים הרעים אלא שבאמת אני אראה את הדברים הטובים שבדברים והתמודד עם הדברים הקשים. בנחת בסבלנות בידיעה שבסוף זה ישתלם.

עדות

עשיתי את זה. עליתי לקבר שלך. היה לי מוזר. וגם עכשיו מוזר. היה לי טוב וגם עכשיו טוב. היה לי קשה, עכשיו קצת פחות. יש משהו שלם בלב. עליתי והחלטתי להפסיק לכתוב. כל דבר שאני עושה ישר מתנסח למכתב (שלא תמיד וכמעט תמיד לא נכתב...) אני לא מרגישה עם זה טוב. אתמול היה ערב סיום במדרשה. דברנו על המסעות שכל אחת עברה במקביל למסעות שעם ישראל עבר בפרשת "מסעי". סיפרנו על המסעות של בני שתפסו אותנו והשתייכו למסע שאנו עוברות. המסע שלי לא נגמר, וגם לא בדרך להיגמר. הוא רק התחיל אבל הוא גם אמצע של מסע שאני עוברת מאז הרצח שלך. הכול קשור אחד לשני. אני מקלידה את המכתבים ופשוט לא מאמינה הרבה פעמים שאת הדברים האלה אני כתבתי. מצד אחד אני נהנת לקרוא את מה שכתבתי, ואני מעלה נקודות משמעותיות במסע שלי אבל מצד שני יש הרבה מגמתיות של דוסית במכתבים. אני לא אומרת שאני לא אבל הרבה נקודות שהם גם אני ודי הטסתי אותם מהמכתבים. אני לא אומרת נכון או לא נכון כי כנראה מה שכתבתי היה אמור (זה שם של דג) להיכתב. אני מעתיקה פה שני משפטים שכבתי שעליתי לקבר: 1. בעצם פה החיים האמיתיים מתחילים. 2. נמלה כל כך קטנה אבל חיה, אתה כיכ גדול אבל מת. (המשפט עלה לי לראש כשראיתי נמלה הולכת על הקבר שלך) משפטים קצת סותרים, אה? כי כזאת אני. מלאה בסתירות פנימיות. החיים שלי גם מתנהלים בסתירה כזאת. לפעמים אני מרגישה שבהם אין לחיים שלי משמעות פה ולפעמים אני מרגישה ממש בעננים, עם הרגשות מטורפות.

זה קשור למסע שאני עוברת.
כשמתארים בפרשה את המסעות מתארים אותם ככה: ויחנו ב... ויסעו מ... ויחנו ב...
ויסעו מ... המון חזרה. כשאני קראתי את זה הרגשתי שהמילים האלו מתחלפות לי
ב"עת" עת להיות ב... ועת לצאת מ... ובעצם זה מה שעובר עלי! יש עיתים בהם
עת לשמוח ולפעמים עת לבכות ודי להתכחש לזה. אחד המסעות שתפס אותי זה
המסע בקדש. עת להיות בקדש. מאמינים, ממשיכים, מחבקים. ועת לצאת מקדש.
מהקדושה הזאת. עת לבכות ולצעוק. ולדבר דיבורים לא מאמינים. ולרדת ולהתנסות
בדברים. גם לעת כזאת יש מקום במסע שלי. אבל העיקר שסוף המסע נגיע
להור ההר (המסע האחרון). למקום גבוה, לשיא. ומעניין שפה גם מופיע המוות.
אהרון מת. כי כשנגיע להכי גבוה, ונמלא את השליחות שלנו פה, נמות. ונראה לי
שזה לא אמור (אותו שם של דג) להפחיד אותנו, כי אחרי זה בסה"כ, כולנו, כל
עם ישראל נגיע לארץ ישראל, לגן עדן. כל אחד עם המסע שהוא עבר...

להית' (אמן!) ילד יקר שלי, עדות.

הגעגוע

הגעגוע הוא כמו שייט בנהר שלא נגמר...
לפעמים סוער ומטלטל
לפעמים נראה שרגוע יותר.
לפעמים המערבולות סוחפות
מטה... מטה...
ואז בבת אחת אתה עולה
למעלה
וממשיך לזרום במעלה הנהר.
לפעמים היד תשה מלהחזיק המשוט
ואז באה יד אחות- לעזרה.
והנהר ממשיך... ממשיך... ממשיך!
ג-ע-ג-ו-ע

(מבוסס על הודעה מייל וינברג)

כל התמונות שם בספרים, בחוברות ובדיסקים.
לא! והם לא חיים!!!
הוא היה יכול להיות עכשיו חייל,
הוא אמא לארבע
הוא תלמיד כיתה ח' מופרע
והיא ביישנית מלידה.
הוא והיא באוניברסיטה
וזאת עכשיו בהודו,
זה עם רסטות
וזאת עם צמות.

אבל לא.
שלא יעבדו עליכם התמונות המחייכות.
כולם שם מתים,
בלי חיים.
משאירים אותנו להתמודד.
אולי זאת שעה שכולנו ישנים,
זאת שעה (וכל הזמן)
שהם ישנים.
בקבר.

שלא ישחקו אותה.
כל תמונה זה עצב
חיים שנעצרו.
כל חיוך-
חיוך אחרון,
אמיתי!
כל תמונה
זאת התמודדות.
כאב.
שעוטף וחונק.
כל תמונה
זאת משפחה.

יש תמונה מחייכת,
ותמונה של שגרה.
תמונה על חוף הים
ותמונה עם ידיים לשמים.
תמונה של עלם חמד
וילדה במים.
תמונה במדים
ותמונה עם דגים.
אבל אני מחפשת תמונה אחת בלבד,
שלך.
ולא זאת המחייכת,
ולא על ההר.
לא זאת הצוחקת
ולא של המדבר.
אלא,
תמונה טבעית.
תמונה אמיתית.
שתזכיר לי אותך,
במציאות העכשווית

חוטים-

חוט של עצב נמשך
מתערבב עם חוט של שמחה.
מתגלגלים, מסתבכים.
פעם הראשון על השני
והעצב משתלט
ואז גובר השני
והשמחה מציפה.

חוט של עצב,
חוט של שמחה.

לחפש את הקצה של חוט העצב,
ולפרום את אט בעדינות
ולהניח בצד.
לקחת את חוט השמחה,
קרוב
ולהתמודד בסבלנות
עם כל קשר וקשר שהשאר
חוט העצב
בחוט השמחה.

(נכתב באירוסין של אורית)

קל להגיד שאני לוקחת
ממך את השמחה.
השאלה היא,
איך מיישמים את זה
שאתה לא כאן!
ריבוננו של עולם-
עזור לי לשמוח באמת!
לקבל את הדין באמת!
להתקדם מתוך
שמחה וצחוק.
אני אפס בלי העזרה שלך
ואני צריכה
אותה...

יום שני כ"א אייר תשס"ח

ביקשתי אהבה
חשתי אותך
בקשתי חיוך
מזכרתי בצחוקך

בקשתי אמונה
קבלתי שאלות
בקשתי תקווה
הרגשתי התמודדות

בקשתי,

בקשתי,

בקשתי- אותך

לעכל

בום!
להכניס לעבד
ולהוציא את
הג'יפה
מחוצה לנו...

לחייך לאהוב,
לדעת מה
אתה רוצה מעצמך.
להאמין
להרגיש...
את ארץ ישראל
עם ישראל
ותורת ישראל!
להרגיש את
המשפחה,
החברים, השבט.
לשאול
ולחפש תשובות
לברך,
עד הסוף.
להאמין
עד הסוף.
ללכת,
עד הסוף.
להיות רציניים
כשצריך,
לצחוק כשנחוץ
לעודד, ללוות,
להיות אתה.
בכל מקום
שתהיה!
לא לרוץ עם
העדר
אבל להיות
איתו.
להבין את
מה שאתה.
רוצה ועושה.

לחייך-
כמו שאתה
חייכת...
לאהוב-
כמו שאתה
אהבת...
לדעת-
כמו שאתה
ידעת...
אחרי חקירה,
אחרי רדיפה
אחרי האמת.
להאמין

להרגיש-
כמו שאתה
הרגשת.
את ארץ ישראל
עם ישראל וכמובן,
תורת ישראל.
לחיות את המשפחה
כמו שאתה
חיית...
להיות רציניים
כשצריך.
כמו שאתה
ידעת...
לצחוק-
כמו שאתה
צחקת.
לא לרוץ
עם העדר
אבל להיות איתו...
ללמוד...
אותך!

מה זה בעצם לאבד אח?
את זה אפילו אני לא ממש יודעת,
אבל אני יודעת שזה אומר פתאום
לראות הורים בוכים, אחים קטנים מתגעגעים.
שירים, סיפורים, זיכרונות שמלווים,
מה זה אומר לאבד אח?
אני לא יודעת!!!
אבל אני יודעת שזה אומר להשתייך למשפחה אחת לצערנו גדולה.
משפחה שתלוי עליה שלטי "אין כניסה".

תפילה!

לא הרגשתי אותך-

אלוקים.

הגעגועים תקפו

בכל עוצמתם.

גוש הכאב התפשט

ואני הרגשתי...

נופלת

מטה

מטה.

נמלטתי אל סידור

התפילה.

"יוצר אור ובורא חושך"

המילים קפצו מול עיני.

הרע מלמעלה

אך גם הטוב ממך.

"מלך עוזר ומושיע"

"מחייה ומצמיח ישועה"

ברוך מחייה המתים..."

המילים שטפו.

ואני ידעתי,

אתה איתי!

"אתה תקום תרחם ציון, כי עת לחננה

כי בה מועד"

י"א אייר התשס"ח

אני אוחזת בו בחוזקה,
שלא ימלט.
שלא יברח...
אבל במי?
בדמות המטושטשת?!
במראה שהולך ונמוג?!
במי?

זאת הרגשה שלא ניתנת לתיאור...
זו תחושה קשה מנשוא.
שהולכת ומתפשטת...
וכואבת!!
כ"כ כואבת?

מי אמר שאסור לבכות?
למה זה מראה חולשה? למה לא נותנים לי לעשות את זה בשקט.
ישר באים, בוחנים.
מנחמים.

פתאום משפחה מלוכדת,
אחיות מסורות,
אחים מתעניינים.
בר?
בי?
במי??

התחושה עולה...
ממשיכה.
אבל לא!
זה קשה.
רוצים להיות שמחים, כמוך.
אבל איך אפשר לשמוח שאתה לא
כאן?
כנראה לקחת איתך למעלה חלק
ממנה.

שמחות, שמחות.
ואיפה אני בכל זה?!
אני שייכת...
שייכת!
שייכת?

מתגעגעים,
ועוד יום עובר.
מתגעגעים...
ובעצם,
היום לא כ"כ עובר

רוצים למחות
רוצים לצעוק.
זה לא פייר...

לא רוצה להיות שייכת לזה.
אבל אפיחד לא שאל
ואת כבר שם.
בשכול, בכאב,
בגעגוע, בדמעות.

רוצים ללמוד,
למרות הכאב.
לשמוח,
למרות הגעגוע,
להמשיך... ולהאמין!!!

(אז זה מה שאני מרגישה?
איך שהכול זורם,
ממשיך...
מתחת לידיים,
מתחת לנשמה.)

ואני רוצה שהכל יהיה
על יופי.
על שלימות.
(אנחנו לא שלמים, אתה לא כאן)
על אור.
שמחה אמיתית
על שלוה פנימית.
על בית המקדש!!!

(פשוט התחלתי לכתוב ומה שיצא... יצא.)

יום ראשון י' תמוז תשס"ח.

פס

פס דק שנמתח
המפריד בין
לפני ואחרי
היום ומחר.
חוצה עולמות
ונשזר בלילות,
בימים,
בגעגועים.

יום ראשון י' תמוז- ערב סיום השירות.

פרידה,

כ"כ שמח שאפשר
להיפרד
ולהגיד שלום!
ולהתראות...
להתראות ממש, בהמשך החיים.
להתראות פתאום-
ברחוב,
בלימודים,
בעיר.

להתראות עוד 20 שנה
כשהילדים שלנו יהיו
ביחד בכיתה,
בסניף או באוניברסיטה.
ואולי אפילו הנכדים.
להתראות...

ולא רק בחלומות,
בתמונות,
בזיכרונות.

יום ראשון י' תמוז התשס"ח

איש זקן חוצה באטיות את הכביש
צעירה, עם בנדה אדומה. מסתכלת
בצילום רנטגן כנראה של בנה.
רוסי מצלצל בפעמון כדי לרדת מהאוטובוס.
שתיים יושבות ומדברות והשלישית בפלאפון.
חייל יושב מאחורה, עיניו נעצמות
עורב ופרי במקורו מקפץ בין מכונית למכונית.
אם ושתי בנותיה הולכות פוסעות.
מקדימה האב

נשימה עמוקה.
ממשיכים!

יום רביעי כ"ז תמוז תשס"ח

אני אחות של...
אני אחות של...
אחות של אחיטוב
ושל מירב
אחות של יהודע
ואפילו של אורית
אחות של הדס
של תמר.
אני אחות של אפרת
וגם של נעמה.
אחות של בניה
ומוריה.

אה... בעצם לא.
אני אחות של...
אחות של נריה.

יום שישי כ"א אב תשס"ח

עונות

סתיו

עלי שלכת...

אחד מהם הוא אח שלי.

אך מה זה? מה פה קרה?!

הרי הוא בשיא הפריחה

ירוק, מלבב.

ובכלל עכשיו חורף.

אדר.

שיא השמחה

שיא הפריחה

והוא נופל...

נופל.

8 עלי שלכת

שנפלו בחורף

בשיא הפריחה.

באביב.

יום ראשון כ"ג אב תשס"ח

באותו בוקר ראיתי את החרמון בלבן.

יום למחרת אותך עטוף בטלית בלבן.

באותו בוקר שמעתי את צחוק הילדים המתגלגל

הצחוק שלך כבר לקראת הערב נדם.

ערב לפני דברתי עם חברה על פרידות פתאומיות.

ערב אחרי כבר הייתי צריכה להתמודד עם אחת כזאת.

ערב בוקר צהרים

לפני ואחרי.

מוצאי שבת,
מוסיקה במטבח מתנגנת
מתעמתת עם צילי במוסיקה
המרחפים מחדרך.
והם מתערבבים.
רבים.
מסתבכים.
מוסיקה חסידית,
עם מוסיקת של חסד.

אך אט אט עם צאת המלכה
גם המוסיקה שלך גוועת...
יוצאת.
האם גם שבוע הבא
תקפוץ לביקור
כמלך
עם שבת המלכה?

יום שלישי ט"ז אלול תשס"ח

דמעה מלוחה
נופלת מתגלגלת
ונספגת לתוך האדמה
מתערבבת
עם הדמים הרבים שנשפכו
בשביליה, בשבילה.
מתערבבת וזועקת-
עד מתי כבר אבא!?!
עד מתי?!

יום שלישי ט"ז אלול תשס"ח

מסביבי הרים
החושך שולט
למטה סביבי
חצץ בלבן בוהק.
אבן לאבן יוצרת

"נריה"

אך ברגל שלי מפרקת.
הנ' פה זהר' שם
והי-ה, טיפה הוא בכלל?
מתמוסס, מתפרק לו
השם.
-מפה אני לא אוהבת-

אך אתה בליבי כבר
נחקקת חזק,
ואותך-
לעולם לא אשכח.

מוצ"ש ה' תשרי תשס"ט

ריבונו של עולם,
עזור לי לרצות להשתמש
בכוחות שאתה שולח לי.
עזור לי לראות את
הכוחות שאתה שולח לי.
שהם בעצם בתוכי,
עזור לי לרצות להתקדם.
להשתמש במה שאתה שולח לי,
במה שבי.

(בעקבות שיחה שהייתה לי עם נטשה גרשגורן)

יום שני כ"ו חשוון תשס"ט

חברה

שם, בקצה השביל למטה
שהדמעות מתגלגלות
במורד.
מגיחה, נשלחת.
לנחם, לעודד.
לרומם.
והיא שם.
מלווה, מחבקת.
שם, בקצה השביל
בינות הסלעים.
מקפצת, משתלבת
בנוף,
בכאב.
שם, פה.
למעלה, מעלה.
מילה של אמונה.
מילה של חברה.

יום שני כ"ו חשוון התשס"ט

הצלילים שעולים ומציפים.
תו קטוע, בכי.
תו עולה, אמונה
תו שנעלם, והדרך איננה ברורה.
תו חלק, שלם.

וביחד הצלילים מתערבבים
יוצרים
חיים של אדם.

יום שני י"ח כסלו תשס"ט

אתה רואה שם מעבר,
בארץ קטנה. ירוקה.
חלקת קבר.
שאתה שוכן שם בתוכה.
אתה רואה שם בעבר
בישיבה הנישאת למעלה,
צופה בך,
אביר.
ממשיך איתך את החברותא.
אתה רואה שם מעבר,
בבית קטן. משפחה שכואבת.
הסתלקותך...
אתה רואה שם מעבר,
מעבר לקליפות
את הרצון להתקדם,
להמשיך.
לחיות.

יום שני י"ח כסלו תשס"ט

חנוכה מתקרב
עם השקיעה
מנצנצים להם שמונת הנרות
מפיצים את האור,
ונוגעים בלב פנימה ממש.
יוצאים הכוכבים,
צוחקים שם למעלה.
ובאור הנרות, אסור להשתמש.
נרות הקדושים.
נישא לו אל על השמש.
העוזר, המבהיר.

אור הנרות,
אור הכוכבים.
ואנחנו מתכנסים,
משפחות, משפחות.
סביב החנוכיה,
סביב שמונת הנרות.

יום שישי י"ד אייר תשס"ט

אנחנו גן של פרחים.
פרחים מיוחדים.
לאחד, שני העלי כותרת חסרים.
לשני העלה.
במשפחת הוורדים
גם עלי הכותרת, ההורים.
וגם כמה עלים.
למשפחת הנרקיסים, שכנים.
מצד ימין וגם משמאל.
ולהם חסרים
ניצנים קטנים
שעוד לא הספיקו לפרוח.

אבל אם חשבתם שבגן שלנו
הגבעול כפוף
והפרח נבול?
טעיתם.
בגן שלנו הפרחים פורחים, וגדלים וממשיכים.
כי בא הגן ומשקה ומטפח.
לסתונית חיבוק
ולורד מילת עידוד
לנרקיס זרזיף של מים
ונשיקה, פעמיים.
וכל אחד עוזר לשני כוח להמשיך ולצמוח.
(מוקדש לעמותת משפחה אחת המדהימים!!!)

הוא או אני,

אמא אומרת שאני דומה לאבא
סבתא שהיא מחבקת אותי היא מבטיחה שאני דומה לה
דודה יעל טוענת שהיא התבלבלה
ובכלל דומה אני לסבא.

אבל מאז שנריה הלך
אני דומה לו
ולומד כמותו
ומחייך כמוהו

ואני כבר מתבלבל
ואנסה... להיות הוא!

ענני

ענני ה' ענני
ענני בעת נפילה
בעת משחכים
ענני בעת עליה
שאני מרגישה אותך
בשחקים.
תן לי את הכח
לאהוב ולהרגיש
באמת.
ענני ה' ענני
לרצות לראות.
מלמטה ומלמעלה
ובכל הסובב אותי
לפנים.

למה העניים הניבטות אלי עצובות?

מונולוג שלי עם עצמי...

סתכלי עליה בעניים.
לא, לא שם.
אלא עמוק עמוק בפנים.
כנסי אל תתביישי!
תאבדי שמה. חושי!
השחור מתערבב עם הצהוב
הכחול הירוק והחום.
הכתמים.
צללי לתוך הנקודה השחורה.
את רואה את האור?!
הוא חיוור...
חזקי אותו. הרגישי אותו.
אהבי והגדילי אותו.
כי זה מה שאת!
ואת מסוגלת!!!
את מסוגלת להגדיל
ולהגדיל... ולהגדיל...
הסתכלי בעיניים שלך
והאמיני בעצמך
הסתכלי...
אל העומק!

כשאין זיכרונות ויש התמודדות,
והתמונה מתקבעת והופכת היא לזיכרון
וההתמודדות גוברת כי אין זיכרון.
יש התמודדות ואין זיכרונות
ואתה אפילו לא מופיע בחלומות.
והמראה מיטשש, והקול נעלם.
הכל נעלם. מתפורר.
וההתמודדות גוברת והמלחמה נמשכת.
יוצאת למסע,
לחפש זיכרון, ואפילו קטן.
וברצף, ובשיגרה זה מגיע
טיפין, טיפין.
יש זיכרונות קצת.
יש התמודדות הרבה.
אבל יש עמידה, יש איתנות.
עם כל זיכרון...
הדמות מתבהרת (אבל עדין מטשטשת)
והקול מופיע, והכל מופיע
משתלם.

אני פותחת את העינים לעוד יום חדש...
מתיישבת במיטה, מסתכלת סביב ושואלת...
מה? למה?
ולא מפרטת.
לא לעצמי, לא לסובבים אותי, למשפחה, החברים.
אבל השאלה קיימת.
למה?
ואיך?
למה אנחנו כאן? ואיך ממלאים את הזמן שאנחנו כאן?

הקב"ה ארגן לי סיטואציה -
בית מבולגן, אחים שצריך להשכיבם לישון, ועצבות מזדחלת בלב על רצח האח.
כי זה לא נגמר.
אז אני כבר בתוך הסיטואציה. ו...
מה אני עושה.
קמה ומתחילה לזרום... ותוך כדי מנסה למלא.
לעבודה.

עבדתי.
וזה היה קצת מוזר.
התחלה, עצבים.
הסוף, אחים קטנים שיושבים סביב השולחן עושים מלאכה.

אחותי ואני במטבח, רגעות
מפנקות את עצמינו בא. ערב טובה.

אבל...
השאלה עוד בעינה עומדת.
למה? כמה?
ואיך?!

כותבת בעיפרון המנופץ
המגשש אחרי המילה
שתרוה
שתראה
את הבית החסר
את הגעגועים האוכלים.
הגעגועים,
לשלם.
כותבת בעיפרון המנופץ
לרסיסים.
מתפזרים על הרצפה
שבבין שבבים.
שברים.
מחפשת ביניהם
את התקווה.
הניצוץ.
בין השברים
את השלם.

אחת שאלתי..

אחת שאלתי
וביררתי
ונפלתי.
אחת שאלתי
ורציתי.
רציתי.
אחת שאלתי
ואספתי רסיסים
של בקשות
שאלות.
אחת לאחת
אחת לשתיים.
הוספתי
רסיס לרסיס
בקשה לבקשה
תקווה לתקווה
לשאלה אחת...
גדולה.
אמונה.

יום שלישי כ"ה תשרי תש"ע

הדגל שלי כבר לא כחול ולבן.
בדגל שלי גם כתמים של כתום ואדום.
כתמים של דם ואדמה שנלקחה.
בדגל שלי חלל...
חלל כתום. שחור.
חלל של מאבק.
חלל של התיישבות שנגדעה.
הדגל שלי צבוע
בדם,
בדם של אחי.
הדגל שלי רטוב.
רטוב מהדמעות של אימי,
ודמעות שלי.
הדגל שלי רטוב.

הדגל שלי כבר לא כחול ולבן.
אבל עדיין...
הוא הדגל שלי.

.....

יום חמישי כ"ז תשרי תש"ע

המשרדים-

כמו עלה הכותרת הנפתחים את את
נפתחים בלילה.
שעין אדם לא רואה אותם.
אין.
כך נפתחה לי הדלת לעולם הזה.
נפתחה בלילה,
בשעת משבר.
נפתחה כשעין אדם לא באמת ראתה
מה יש שם.
בתוך ליבי
אין.
כמו עלה הכותרת
הצופנים בתוכם את האבקנים
אותם אבקנים שיפריחו את השממה
אותם אבקנים שהפריחו אותי
ועוד רבים כמותי.

חושך. הדממה מופרת מידי פעם ע"י מטח של גשמי ברכה...

נריה,

אני יודעת שאמרתי שזהו. שיותר אני לא אכתוב. באמת לא כתבתי. גם שממש
רציתי שהרגשתי שבווער בי איזה מכתב על הלשון. לא, לא כתבתי. אז רק בכיתי.
אני יושבת וכותבת לך על ריצפת הקרוואן במדרשה. כך הפסקתי את הלימודים
ואני עושה עכשיו מדרשה מלאה... מדרשה שמטלטלת אותי לכאן ולכאן. אני
מרגישה אונייה השטה לה בים זועף וגועש. פעם עולה ופעם יורדת... אני נמצאת
בעומקו של תהליך בירור אמיתי.
השתנתי נריה...

אם פעם לא העזתי לשאול למה אלא רק איך מתמודדים, אז היום אני שואלת
למה, למה ושוב למה. שואלת ומבררת. שואלת ומתקדמת. שואפת לעלות למעלה
ושאלת הלמה גורמת לי לעשות את האיך בצורה הטובה בשבילי.
אני פתאום מבינה שמותר ליפול, אני מנסה גם להרגיש את זה. אני פתאום
מבינה שיש משהו שם למעלה ששומר עלי, ואני מנסה גם להרגיש את זה,
באמת.

"חוויתי את ה' נתן חוויתי את ה' לקח עכשיו אני מתפללת לחוות את יהי שם ה' מבורך"

זה לא משפט שלי, זה משפט של נערה, מגורשת מהגוש שאמרה את זה, הוא מוטו בשבילי! לשם אני רוצה להגיע לקבלה האמיתית הזאת. הקבלה הזאת תגיע אחרי שאני אקבל אותך כמו שאני. עם הנפילות, עם הקשיים והדברים הרעים שבי. פשוט אקבל את עצמי וביחד עם זה לא להסתפק בזה אלא להמשיך הלאה... להתקדם!

הקבלה הזאת תגיע אחרי שאני אקבל את המשפחה... את ההבנה שכל אחד מאיתנו מתמודד בדרכו שלו. הקבלה של הסביבה, של המוות שלך מתוך "יהי שם ה' מבורך". אבל באמת, לא רק דיבורים. זה מה שאני בונה אצלי פה במדרשה. עם הרבה מאמץ, זה לא פשוט אבל זה כ"כ כדאי.

אח יקר שלי,
אתה לא פה. אתה חסר לי! אתה חסר לעם ישראל. אבל עם הניסיון הזה נשלח גם המון טוב מלמעלה. טוב מבורך...

כי אני יודעת שהעדות שאני עכשיו ועוד יותר בעתיד לא הייתה אם... לא הייתה בעבר!

אבל אני מתפללת שאל העוצמות האלה אני אוכל להגיע גם בלי כ"כ הרבה ניסיונות, קושי וכאב אלא מתוך "ואהבת את ה' אלוקיך"

להתראות אח יקר שלי...